

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΣ ΤΕΚΙΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ανάληψη ευθύνης για το **άσυλο**

.....
Η ακόλουθη μπροσούρα αποτελεί προϊόν συλλογικής προσπάθειας των ατόμων που απαρτίζουν το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του Πολυτεχνείου. Βασιζόμενη στην λογική της σύνθεσης προέκυψε έπειτα από μεγάλο αριθμό συζητήσεων και αντιπαραθέσεων με παλινδρομήσεις και καθυστερήσεις. Ωστόσο αποτελεί αυθεντικό συλλογικό έργο και αφορμή για μεταξύ μας ζύμωση.

Δεν αποτελεί ουδέτερη, πολύπλευρη και αυστηρά τεκμηριωμένη επιστημονική πραγματεία. Αντιθέτως τονίζει τις αιχμές αυτές του ασύλου που διαστρεβλώνονται ή αποκρύπτονται συνεχώς από την κυριαρχία και την καθεστωτική αριστερή ρητορεία. Αποτελεί στην καλύτερη ένα συμπλήρωμα σε όποιον, μαζί με άλλες πηγές, επιδιώκει να αποκτήσει μια σφαιρική άποψη γύρω από το ζήτημα του ασύλου στα ελληνικά, αν όχι στα αθηναϊκά, πανεπιστήμια.

Σκοπός μας δεν είναι ένα ακόμα «μανιφέστο» αλλά μια απόπειρα να ανοίξει ένα ευρύτερο πεδίο προβληματισμού γύρω από τα άμεσα προβλήματα και τον τρόπο οργάνωσης και δράσης των αυτοοργανωμένων χώρων και εγχειρημάτων ειδικότερα μέσα στους, ασύνδετους από την κοινωνική πραγματικότητα, πανεπιστημιακούς χώρους.

.....

Πρόλογος

«Είδαμε αστυνομικούς να γίνονται **θύματα επίθεσης με βόμβες μολότοφ, που προφανώς κατασκευάστηκαν μέσα στο Πανεπιστημιακό Ίδρυμα. Πρόκειται περί μιας ιδιότυπης αντίληψης που αναφέρεται στο πανεπιστημιακό άσυλο, ως προς το οποίο υπάρχει μια απόλυτη **αντιστροφή εννοιών. Άσυλο υπάρχει για να υπάρχει ελευθερία της σκέψης κι όχι για να κατασκευάζονται βόμβες μολότοφ**»**
- Θ. Ρουσόπουλος, Κυβερνητικός Εκπρόσωπος

Δεν υπάρχει πιο φθαρμένη και κοινότυπη έννοια σήμερα από αυτή της «ελευθερίας της έκφρασης». Μια κουβέντα γύρω της προκαλεί ίσως περισσότερο γέλιο από μια αντίστοιχη κουβέντα για την «συμμετοχική δημοκρατία» ή την «επικαιρότητα του σοβιετικού σοσιαλισμού». Είτε αυτοί που την επικαλούνται είναι μηχανισμοί των από πάνω (Κράτος, ΜΜΕ) είτε οι αυτόκλητοι «αντιπρόσωποι» των από κάτω (αριστερές οργανώσεις/κόμματα) καταντούν από το πρώτο λεπτό γραφικοί και αυτοαναιρούμενοι. Λέξεις που χάνουν το νόημα τους όταν οι μεν εισάγουν τα όρια της και οι δε, οι κουρασμένοι και φοβισμένοι «προστάτες των κοινωνικών ελευθεριών», σπεύδουν με την πρώτη ευκαιρία να την αποσυνδέσουν από το φυσικό επακόλουθό της: την ελεύθερη πράξη.

Είναι το κατεξοχήν δημοκρατικό άλλοθι των εξουσιαστών στην προσπάθειά τους να παρουσιάζονται σαν τους εγγυητές μιας ισότιμης και συνεκτικής κοινωνίας, μιας, δηλαδή, εντελώς ανεστραμμένης πραγματικότητας. Για αυτό άλλωστε σπεύδουν να την παρουσιάσουν σαν παραχώρηση, σαν το εχέγγυο μιας δημοκρατίας τόσο εύθραυστης και ανώριμης, που πρέπει να της βάλουν όρια όταν η πρώτη ξεπεράσει τα πλαίσια της κανονικότητας που οι ίδιοι έχουν χαράξει. Μιας κανονικότητας που δεν κινδυνεύει από τα λόγια αλλά από τα επακόλουθα τους, τις πράξεις. Το παλιό μαρξιστικό απόφθεγμα πως «οι μεγάλες ιδέες επιβάλλονται από μόνες τους» έχει αντιστραφεί πανηγυρικά μετά τον ολοκληρωτικό θρίαμβο του θεάματος, του πιο γιγαντωμένου και συγκαλυμμένου μηχανισμού παραποίησης της πραγματικότητας στην ιστορία. Το θέαμα αφομοιώνει τον ριζοσπαστικό λόγο, τον οικειοποιείται, τον επανοηματοδοτεί και τελικά τον ξερνάει ακίνδυνο σαν εμπόρευμα. Κυρίως τον διαχωρίζει από την *πράξη* με την οποία είναι κανονικά οργανικά δεμένους. Καταλήγει να εντοπίζει για παράδειγμα την επανάσταση σε έναν καινούργιο δίσκο μουσικής ή σε μια «εναλλακτική» θεατρική παράσταση. Άλλη σημασία είχε η έννοια «ελευθερία της έκφρασης» τον Μεσαίωνα, το 1800 ή το 1900 κάτω από την ωμότητα του εκάστοτε ολοκληρωτισμού και άλλη έννοια παίρνει στις σύγχρονες αστικές δημοκρατίες. Οι τελευταίες δεν λειτουργούν με την άμεση, φυσική καταπίεση των συνειδήσεων στις πλατιές μάζες αλλά μέσω της λειτουργίας του μηχανισμού του θεάματος τις διαμορφώνουν συστηματικά. Απονοηματοδοτούν έννοιες ιστορικά φορτισμένες και τις εντάσσουν στο οπλοστάσιό τους. Επιπλέον η συνέπεια του λόγου, η πράξη, δαιμονοποιείται. Ο καθένας μπορεί να εκφράζεται αλλά δεν του επιτρέπεται να χρησιμοποιήσει άλλα μέσα για να πράξει εκτός του μοναδικού αστικοδημοκρατικού μηχανισμού παρέμβασης, του χοντροκομμένου αστείου των εκλογών. Κατά συνέπεια η ελεύθερη αυτή έκφραση δεν εξελίσσει τους σκοπούς του υποκειμένου του αλλά αντίθετα καταντάει φλυαρία και αδιέξοδο.

Αν τώρα προσπαθήσουμε να δώσουμε μορφή σε αυτήν την αφηρημένη έννοια, σύμφωνα με τον ορισμό των κρατούντων, αν προσπαθήσουμε δηλαδή να δώσουμε μια υπόσταση που δίνει το κράτος, και ακόμη καλύτερα το ελληνικό, στον όρο «ελευθερία της έκφρασης», δύσκολα θα βρίσκαμε καλύτερο παράδειγμα από αυτό του πανεπιστημιακού ασύλου. Ολόκληρη η κρατική προπαγάνδα για το άσυλο συμπυκνώνεται γύρω από την εξίσωση του με την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών. Και επειδή το κράτος ταυτόχρονα προπαγανδίζει την επιτυχία του να φέρει την μεταπολιτευτική «κοινωνική ειρήνη» (pax greca), καταλήγει να θεωρεί πια το άσυλο άχρηστο αφού πλέον η «ελευθερία της έκφρασης» είναι κάτι το κατοχυρωμένο. Στηριγμένο δηλαδή σε μια προκατασκευασμένη αφηρημένη έννοια προπαγανδίζει την παραπάνω συλλογιστική και έχει επίσημα δηλώσει την πρόθεσή του να περάσει στην πράξη. Εκείνη η γλοιώδης κομμένη κεφαλή, ο Ρουσόπουλος, δεν μας άφησε κανένα περιθώριο για αυταπάτες σχετικά με τις προθέσεις του Κράτους. Το αν θα τους περάσει είναι πια το ζήτημα...

Άσυλο & Μεταπολίτευση

Ιστορικά ο θεσμός του ασύλου στην Ελλάδα ακολουθεί την αντίστοιχη πορεία των δυτικοευρωπαϊκών κοινωνιών. Σχεδόν από την αρχή της ίδρυσής τους τα ελληνικά πανεπιστημιακά ιδρύματα θεωρούνται, άτυπα, χώροι όπου οι κατασταλτικές δυνάμεις δεν μπορούν να επέμβουν. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυτό έμπαινε σε κάθε ιστορική περίοδο ως κοινωνική απαίτηση, την οποία το Κράτος αναγκάζονταν να σεβαστεί. Από τις αρχές του αιώνα παρουσιάζονταν περιπτώσεις όπου φοιτητικές και λαϊκές κινήσεις (ακόμα και με πατριωτική-εθνικιστική κατεύθυνση¹) υπερασπίζονταν τα πανεπιστήμια από τις εισβολές της αστυνομίας. Η χούντα του '67 ποτέ δεν έθεσε ζήτημα άρσης του ασύλου, παρά μόνο περιορισμού του μέσα

Πολυτεχνείο 1991: Η «άγρια νεολαία» πριν από την πορεία με αφορμή την δίκη του δολοφόνου του Μ.Καλτεζά, μπάτσου Μελίστα

στα κτήρια και μονάχα όταν τα πανεπιστήμια πραγματικά «έβραζαν» - πόσο μοιάζουν οι σημερινές προτάσεις για την «αναμόρφωσή» του με συνέχεια των χουντικών σχεδιασμών!

Όλα αυτά μέχρι την μεταπολίτευση όπου το άσυλο κατοχυρώνεται νομικά. Παίρνει την σημερινή του μορφή κάτω από τα πρώτα βήματα της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚικού τραστ (1982), ενός προσωποπαγούς κόμματος καλυμμένου από την λεοντή του φορέα της «αλλαγής», της εκπλήρωσης των μεταπολιτευτικών «λαϊκών πόθων». Το άσυλο παύει να είναι καθαρά κοινωνική υπόθεση με το Κράτος να μπαίνει στον χορό, όχι ως αντίπαλος αλλά ως σύμμαχος-εγγυητής. Αυτό ακριβώς νομίζουμε πως είναι και το σημείο-κλειδί στη νομικίστικη θεσμοθέτηση του. Σύσσωμη η αριστερά έως και σήμερα παρουσιάζει την νομική κατοχύρωση του ασύλου σαν απόρροια της λαϊκής πίεσης, σαν μια πρώτη λαϊκή νίκη. Ακόμα κι αν το δεχτούμε αυτό, δεν θα μπορούσαμε παρά να αναμείνουμε πως το Κράτος σταδιακά, μέσα από τους μηχανισμούς προπαγάνδας και λήθης, θα εντύπωνε στη λαϊκή συνείδηση ότι το ζήτημα του ασύλου είναι ζήτημα κατάργησης ή μη του αντίστοιχου νόμου. Όντως η

¹ Από την σύσταση των ελληνικών πανεπιστημίων και έως το 1920 παρουσιάζεται ένας φοιτητικός κόσμος να έχει στην πλειοψηφία του πατριωτικά-εθνικιστικά προτάγματα. Αυτό εξηγείται λόγω των πολύ ιδιαίτερων συνθηκών της περιόδου. Είναι η εποχή του έντονου ελληνικού επεκτατισμού με τους συνεχείς πολέμους και εθνικιστικές οξύνσεις. Το φοιτητικό σώμα είναι ακόμα πολύ περιορισμένο σε αριθμό, προέρχεται από ανώτερες τάξεις και προορίζεται για να καλύψει τις ανάγκες του στρατού και καίριων θέσεων στην λειτουργία του ντόπιου κεφαλαίου. Αυτή η κατάσταση αλλάζει άρδην με την αναδίπλωση του ελληνικού καπιταλισμού που απαιτεί την είσοδο στα πανεπιστήμια μεγάλων μαζών και από χαμηλότερες κοινωνικές/οικονομικές τάξεις.

κοινωνία πείθεται πως δεν έχει φυσικό ρόλο στη διαφύλαξη του, ότι έχει λόγο μόνο στο φευτοδίλημμα «νομικά ή μη κατοχυρωμένο» άσυλο. Η αντιπαράθεση μεταφέρεται έντεχνα σε προνομιακό πεδίο για το Κράτος. Η αριστερά προσπαθεί να διαχειριστεί άλλη μια ήττα. Έμεινε κατά τα χρόνια της μεταπολίτευσης ο ευρύτερος αναρχικός χώρος και κάποτε η «άγρια νεολαία» και κάποια κομμάτια της άκρας αριστεράς να μετατρέπουν συχνά-πυκνά τους χώρους του ασύλου σε εφελήτρια κυβερνητικών κρίσεων ακόμα και εξεγέρσεων². Η σημερινή κατάσταση φαντάζει εκφυλιστική, όχι λόγω έλλειψης δυναμικής του ευρύτερου ελευθεριακού χώρου, αλλά εξαιτίας των σημαντικών πολιτικών, κοινωνικών και κινηματικών μεταβολών που συντελούνται και μοιραία θα επιφέρουν –αλίμονο αν δεν επιφέρουν– αλλαγές στον τωρινό τρόπο δράσης και προπαγάνδας. Είναι κάτι το προσωρινό και όχι κάτι το εγγενές. Αλλά σε αυτό θα επανέλθουμε αργότερα.

Η δράση εξωφοιτητικών πολιτικών ομάδων στα ελληνικά πανεπιστήμια είναι κάτι που τα συνοδεύει από την αρχή της ύπαρξής τους. Αν μέχρι το 1920 η σκοπιά των περισσότερων ομάδων ήταν εθνοκεντρική, μετά τον Β'ΠΠ κινείται με σταθερή πορεία προς αντικαπιταλιστικές, διεθνιστικές αντιλήψεις συχνά ξεφεύγοντας από την άμεση επιτήρηση των δυσκίνητων κομματικών μηχανισμών. Ιδιαίτερα από τα χρόνια της χούντας και έπειτα, παρατηρούμε α) σύνδεση των πανεπιστημιακών χώρων στην κοινωνική συνείδηση με έκνομες ομάδες επαναστατικής βίας που άμεσο στόχο είχαν την ανατροπή του χουντικού καθεστώτος και απότομο τη δημιουργία προεπαναστατικών συνθηκών στον ελλαδικό χώρο, β) τα γεγονότα της Νομικής, και ιδιαίτερα, του Πολυτεχνείου τα οποία ξεπέρασαν τις ομάδες των κομμουνιστών, των αναρχικών και των ανένταχτων που τα ξεκίνησαν και πήραν γρήγορα ευρύ κοινωνικό, εξεγερτικό χαρακτήρα γ) τις ωμότητες του ελληνικού κράτους κατά την χούντα μέσα στους φοιτητικούς χώρους, απόρροια (και) της ριζοσπαστικοποίησης του φοιτητικού κόσμου. Όλα αυτά δημιούργησαν στην ελληνική κοινωνία ιδιαίτερα αντανάκλαστικά ως προς τα πανεπιστήμια. Χώρους ιδιαίτερης κοινωνικοπολιτικής ζύμωσης με έντονα ανατρεπτικά χαρακτηριστικά τα οποία λίγο πολύ γίνονταν δεκτά από την κοινωνία ως τα προαπαιτούμενα για τα συχνά ξεσπάσματα αντιβίας ενάντια στην νεόκοπη μεταπολιτευτική εξουσία και για τις κάθε είδους λαϊκές διεκδικήσεις (επαναστατικές ή ρεφορμιστικές). Μέσα από το καζάνι της εξουσιαστικής αριστεράς ξεπήδησε και το ΠΑΣΟΚ που προτάσσοντας τα πιο ρεφορμιστικά και ανώδυνα κοινωνικά αιτήματα πήρε την εξουσία με το προσωπείο του από μηχανής θεού που θα ικανοποιούσε τους «λαϊκούς πόθους».

Έναν ιδιαίτερο ρόλο έπαιξε και παίζει η αριστερή κομματική προπαγάνδα. Προσπαθώντας και καταφέροντας να ιδιοποιηθεί και να διαστρέψει τα πραγματικά γεγονότα του Πολυτεχνείου³, συνεισφέρει στο να αποσυνδεθεί ο καθοριστικός ρόλος που διαδραμάτισε μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας και να το μετατρέψει σε συντεχνιακό παραμύθι του «μεταπολιτευτικού» φοιτητικού κινήματος, να ηρωοποιήσει τον νεότευκτο αριστερό συνδικαλισμό. Μέσα σε αυτό το κλίμα η ΠΑΣΟΚική διακυβέρνηση προόριζε το νομικίστικο άσυλο προς έναν εξωραϊσμένο φοιτητικό κόσμο γνωρίζοντας (όπως κάθε εξουσία) τα στενά όρια εκτροπής των κομματικών αντιπροσώπων της κλειστής φοιτητικής κάστας. Ταυτόχρονα η εικόνα του φοιτητοσυνδικαλιστή ως διαχειριστή του ασύλου όχι μόνο δεν ερεθίζει το κοινωνικό αισθητήριο αλλά αμβλύνει τις μνήμες που ξυπνούσαν τα πολεμικά γεγονότα στα πανεπιστήμια.

---

² Χημείο 1985, Πολυτεχνείο 1977-1980-1988-1990-1991-1995-1998-1999-2005, Νομική 1985-1986-1988, ΑΠΘ 2003, Νόμος-Πλάισιο 2006-2007 είναι μόνο μερικές από τις πιο γνωστές στιγμές αυτών των βίαιων εκρήξεων που πήραν μαζικό χαρακτήρα.

³ Όλοι αφομοιώνουμε από τα μαθητικά μας χρόνια πως Πολυτεχνείο = Δαμανάκη, Εθνικός Ύμνος, ΚΚΕ. Και να φανταστεί κανείς πως λίγο πριν την επέλαση των τανκς τα φοιτητοστελέχη πηδούσαν τα κάγκελα της Τσιτσα, ενώ χιλιάδες κόσμου σε όλο το κέντρο αντάλλαζε πυρά με τον στρατό.

Τί γνωρίζουμε για τις προθέσεις του Κράτους πάνω στον υπάρχον νόμο για το άσυλο; Ιδού η «πρόταση» της Κυβέρνησης (αν και αναμένουμε και άλλες εξελίξεις):

«1. α) Στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα κατοχυρώνεται η **ακαδημαϊκή ελευθερία** στην έρευνα και διδασκαλία καθώς και η ελεύθερη έκφραση και διακίνηση **των ιδεών με σεβασμό στις ανθρώπινες αξίες**.

β) Η παράγραφος 1 του άρθρου 2 του Ν. 1268/1982 καταργείται.

2. α) Το ακαδημαϊκό άσυλο αναγνωρίζεται έναντι οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει για την κατοχύρωση των ακαδημαϊκών ελευθεριών και για την προστασία του δικαιώματος στη γνώση, τη μάθηση και την εργασία όλων ανεξαιρέτως **των μελών των Α.Ε.Ι.**

β) Το ακαδημαϊκό άσυλο καλύπτει όλους τους χώρους του Α.Ε.Ι. Δεν επιτρέπεται η επέμβαση δημόσιας δύναμης στους παραπάνω χώρους χωρίς προηγούμενη πρόσκληση ή άδεια του αρμόδιου οργάνου του ιδρύματος και μόνο με την παρουσία εκπροσώπου της δικαστικής αρχής.

γ) **Αρμόδιο όργανο είναι το Πρυτανικό Συμβούλιο ή η Διοικούσα Επιτροπή του ιδρύματος με δικαίωμα ψήφου όλων των μελών τους.** Το Πρυτανικό Συμβούλιο ή η Διοικούσα Επιτροπή συνέρχεται άμεσα, αυτεπαγγέλτως ή μετά από καταγγελία. Το αρμόδιο όργανο αποφασίζει κατά **πλειοψηφία** τηρουμένων των διατάξεων του Εσωτερικού Κανονισμού του οικείου ιδρύματος και του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας.

δ) Οι παράγραφοι 4 έως 6 του άρθρου 2 του Ν. 1268/1982 καταργούνται.»

Οι παράγραφοι που καταργούνται είναι οι ακόλουθες:

Άρθρο 2, Παρ. 1: Η ακαδημαϊκή ελευθερία στη διδασκαλία και την έρευνα καθώς και η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών κατοχυρώνεται στα Α.Ε.Ι. 2. Δεν επιτρέπεται η επιβολή ορισμένων μόνον επιστημονικών απόψεων και ιδεών και η διεξαγωγή απόρρητης έρευνας. 3.(α) Όλοι οι εργαζόμενοι στα Α.Ε.Ι. όπως και οι φοιτητές είναι ελεύθεροι να εκφράζονται συλλογικά μέσα από τα συνδικαλιστικά τους όργανα που διευκολύνονται στη λειτουργία τους από τις Πανεπιστημιακές αρχές. "(β) Η ανάδειξη των εκπροσώπων των φοιτητών στα πανεπιστημιακά όργανα γίνεται για ετήσια θητεία από το φοιτητικό σύλλογο κάθε τμήματος, ο οποίος λειτουργεί κατά τη δημοσίευση του νόμου αυτού (Νόμ. 1268/1982) είτε ως νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου είτε μέχρι την έγκριση του καταστατικού ως ένωση προσώπων. Μέλη του φοιτητικού συλλόγου μπορούν να είναι όλοι οι φοιτητές του τμήματος, εκτός από εκείνους που έχουν νομίμως διαγραφεί. Η εκλογή των τακτικών και αναπληρωματικών μελών του διοικητικού συμβουλίου του συλλόγου από τους φοιτητές του τμήματος και με βάση τον αριθμό των ψήφων που συγκέντρωσε σε κάθε ψηφοδέλτιο, ο καθορισμός από το Δ.Σ. των τακτικών και αναπληρωματικών εκπροσώπων των φοιτητών στη γενική συνέλευση του τμήματος και στο εκλεκτορικό σώμα που αναδεικνύει τον πρόεδρο τμήματος, τον κοσμήτορα και τις πρυτανικές αρχές, καθώς και στα άλλα πανεπιστημιακά όργανα διενεργείται με το σύστημα της απλής αναλογικής. Οι εκπρόσωποι των φοιτητών ορίζονται από το Δ.Σ. του συλλόγου, ακόμη και αν αυτό δεν έχει συγκροτηθεί σε σώμα". 4. Γιά την κατοχύρωση της ακαδημαϊκής ελευθερίας, της ελεύθερης επιστημονικής αναζήτησης και της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών, αναγνωρίζεται το Πανεπιστημιακό Άσυλο. 5. Το Πανεπιστημιακό Άσυλο καλύπτει όλους τους χώρους των Α.Ε.Ι. και συνίστανται στην απαγόρευση επέμβασης της δημοσίας δύναμης στους χώρους αυτούς χωρίς την πρόσκληση ή άδεια του αρμοδίου οργάνου του Α.Ε.Ι., όπως αναφέρεται στη συνέχεια. 6. (α) Το όργανο αυτό είναι τριμελές και αποτελείται από τον Πρύτανη ή το νόμιμο αναπληρωτή του και ανά ένα εκπρόσωπο του Διδακτικού - Ερευνητικού Προσωπικού (Δ.Ε.Π.) και των φοιτητών. (β) Ο εκπρόσωπος του Δ.Ε.Π., μαζί με έναν αναπληρωτή είναι μέλη της Συγκλήτου και εκλέγονται από το σύνολο των συγκλητικών μελών του Δ.Ε.Π. Ο εκπρόσωπος των φοιτητών μαζί με τον αναπληρωτή του είναι μέλη της Συγκλήτου και εκλέγονται από το σύνολο των φοιτητών συγκλητικών. (γ) Το όργανο αυτό αποφασίζει μόνο με ομοφωνία όλων των μελών του. Σε περίπτωση διαφωνίας συγκαλείται έκτακτα η Σύγκλητος του Α.Ε.Ι. την ίδια μέρα προκειμένου να αποφασίσει σχετικά. Η τελική απόφαση παίρνεται με πλειοψηφία των 2/3 του συνόλου των παρόντων. 7. Επέμβαση δημόσιας δύναμης χωρίς την άδεια του αρμοδίου οργάνου του Α.Ε.Ι., επιτρέπεται μόνον εφ' όσον διαπράττονται αυτόφωρα κακουργήματα ή αυτόφωρα εγκλήματα κατά της ζωής. 8. Οι παραβάτες των διατάξεων της παρ. 5 γιά το Πανεπιστημιακό Άσυλο τιμωρούνται με φυλάκιση τουλάχιστον 6 μηνών μετά από έγκληση του οργάνου της παρ. 6 ή της Συγκλήτου.

Άρθρο 2, Παρ. 4: 1. Ιδρύεται Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου εποπτευόμενο από το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων με την επωνυμία Εθνική Ακαδημία Γραμμάτων και Επιστημών (Ε.Α.Γ.Ε.) και με έδρα την Αθήνα. 2. Η Ε.Α.Γ.Ε. είναι ο κεντρικός συμβουλευτικός φορέας των Α.Ε.Ι. για τη διδασκαλία, τις μεταπτυχιακές σπουδές και τις διαδικασίες αξιολόγησης και κρίσης του Δ.Ε.Π. Η Ε.Α.Γ.Ε. είναι σύμβουλος της Κυβέρνησης για τα θέματα ανώτατης εκπαίδευσης και σχεδιάζει και επιβλέπει την έρευνα στα Α.Ε.Ι. μέσα στα πλαίσια των αποφάσεων του Ε.Σ.Α.Π. 3. Τα συμβουλευτικά καθήκοντα και αρμοδιότητες της Ε.Α.Γ.Ε. είναι ιδίως: i) Η μέριμνα για τη συνεχή ανύψωση της στάθμης της διδασκαλίας, της έρευνας και των μεταπτυχιακών σπουδών σε εθνική κλίμακα, με βάση ένα πλαίσιο ενιαίων και αντικειμενικών κριτηρίων για όλα τα Α.Ε.Ι. ii) Η εισήγηση για το είδος των τίτλων σπουδών που απονέμουν τα Α.Ε.Ι., για το περιεχόμενο των προγραμμάτων ώστε να εξασφαλίζεται η ισοτιμία τους και για τα πλαίσια προγραμμάτων νέων Α.Ε.Ι., Σχολών ή Τμημάτων. iii) Η αξιοποίηση του επιστημονικού δυναμικού της χώρας που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα και το εξωτερικό, που κρίνεται απαραίτητη για την επίτευξη των αναπτυξιακών στόχων της χώρας. iv) Η διασφάλιση ενιαίας και αντικειμενικής σε εθνική κλίμακα διαδικασίας αξιολόγησης και κρίσης του διδακτικού, ερευνητικού, συγγραφικού και κοινωνικού έργου των υποψηφίων για εκλογή ή εξέλιξη μελών του Δ.Ε.Π. v) Η εξειδίκευση και η εναρμόνιση του ερευνητικού προγράμματος των Α.Ε.Ι., σύμφωνα με τις κατευθύνσεις που επεξεργάζεται το Ε.Σ.Α.Π. 4. (α) Μέλη της Ε.Α.Γ.Ε. μπορεί να εκλεγούν έλληνες πολίτες Καθηγητές Α.Ε.Ι. της χώρας, με υψηλού επιπέδου επιστημονικό, ακαδημαϊκό, συγγραφικό και κοινωνικό έργο, με ακαδημαϊκό ήθος και καταξίωση στους φορείς της πανεπιστημιακής και επιστημονικής κοινότητας. (β) Με Π.Δ/γμα καθορίζεται η διαδικασία εκλογής των μελών της, ο ανώτατος αριθμός τους και η κατανομή τους σε διάφορους επιστημονικούς κλάδους, και ό,τι αφορά τις αποδοχές τους. (γ) Τα μέλη της Ε.Α.Γ.Ε. εκλέγονται με θητεία 5 χρόνων, χωρίς δυνατότητα ανανέωσης της θητείας τους. 5. (α) Η Ε.Α.Γ.Ε., για να εξασφαλιστεί σε εθνική κλίμακα αντικειμενική διαδικασία εκλογής και εξέλιξης του διδακτικού προσωπικού των Α.Ε.Ι. με ενιαία εξιοκρατικά κριτήρια και για να δοθεί ισότιμα η ευκαιρία αξιοποίησης όλου του ελληνικού πανεπιστημιακού δυναμικού, με απόφασή της που εγκρίνεται από τον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, συντάσσει, τηρεί και ενημερώνει έναν ενιαίο Κατάλογο Πανεπιστημιακών Δασκάλων και Ερευνητών (Ε.Κ.Π.Δ.Ε.). (β) Ο Ε.Κ.Π.Δ.Ε. περιέχει όλα τα πληροφοριακά στοιχεία που υποβάλλουν οι ενδιαφερόμενοι και είναι απαραίτητα για την εκπλήρωση του κατά την προηγούμενη παράγραφο οριζόμενου στόχου και πάντως όλα τα στοιχεία της ακαδημαϊκής δραστηριότητας των πανεπιστημιακών δασκάλων ή ερευνητών. Ο κατάλογος αυτός είναι δημόσιος και τα στοιχεία του συνεκτιμώνται στις εκλογές σε θέσεις Δ.Ε.Π. των Α.Ε.Ι., και λαμβάνονται υπόψη από τους λοιπούς φορείς του Δημοσίου, για την ανεύρεση και αξιοποίηση ειδικών επιστημόνων και επιστημονικών συνεργατών στους διάφορους τομείς έρευνας και διοίκησης. 6. (α) Η Ε.Α.Γ.Ε. καταρτίζει κατάλογο ελληνικών επιστημονικών περιοδικών και περιοδικών διεθνούς κυκλοφορίας με σύστημα κριτών τα αξιολογεί και τα κατατάσσει με κριτήριο την αποδοχή τους από τη διεθνή επιστημονική κοινότητα, ως προς το κύρος, την πρωτοτυπία και το θεμελιώδες των δημοσιεύσεων που περιέχουν. (β) Συντάσσει επίσης κατάλογο διεθνών συνεδρίων με πρακτικά και σύστημα κριτών, στα οποία παρουσίαση εργασίας και εμφάνιση στα πρακτικά θεωρείται ισοδύναμη με δημοσίευση. (γ) Για τη σύνταξη των καταλόγων των εδαφ. (α) και (β), η Ε.Α.Γ.Ε. ζητά τη γνώμη του Δ.Ε.Π. των Α.Ε.Ι. (δ) Για επιστημονικούς κλάδους, στους οποίους η έρευνα και το αντίστοιχο συγγραφικό έργο έχει κύρια εθνικό χαρακτήρα, που δεν επιτρέπει δημοσίευση σε περιοδικό διεθνούς κυκλοφορίας, η Ε.Α.Γ.Ε. καθορίζει κριτήρια για την αξιολόγηση της πρωτοτυπίας δημοσιεύσεων παρόμοιου περιεχομένου. (ε) Οι κατάλογοι των εδαφ. (α) και (β) καθώς και τα κριτήρια του εδαφ. 9δ) ενημερώνονται συνεχώς και δημοσιεύονται από την Ε.Α.Γ.Ε. σε ειδικό δελτίο. 7. Η Ε.Α.Γ.Ε. καθορίζει την ισοτιμία των Α.Ε.Ι. του εξωτερικού με τα Α.Ε.Ι. της χώρας και χορηγεί πιστοποιητικά ισοτιμίας τίτλων σπουδών. 8. Το έργο της Ε.Α.Γ.Ε. διευθύνεται από Πρόεδρο που εκλέγεται από τα μέλη της για περίοδο δύο χρόνων. 9. Η Ε.Α.Γ.Ε. συντάσσει εσωτερικό κανονισμό οργάνωσης και λειτουργίας που δημοσιεύεται στη Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Στον κανονισμό αυτό καθορίζονται και οι διαδικασίες εναρμόνισης, σχεδιασμού και επίβλεψης της έρευνας μέσα στα πλαίσια των αποφάσεων του Ε.Σ.Α.Π., καθώς και οι διαδικασίες για την αξιολόγηση και κρίση του Δ.Ε.Π. των Α.Ε.Ι. σύμφωνα με το νόμο αυτό.

Άρθρο 2, Παρ. 5: (Παραλείπεται ως μη ισχύον).

Άρθρο 2, Παρ. 6: ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ' ΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΤΩΝ Α.Ε.Ι. 1. Τα Α.Ε.Ι. αποτελούνται από Σχολές. Οι Σχολές καλύπτουν ένα σύνολο συγγενών επιστημών έτσι ώστε να εξασφαλίζεται η αναγκαία για την επιστημονική εξέλιξη αλληλεπίδρασή τους και ο αναγκαίος για την έρευνα και τη διδασκαλία τους συντονισμός. 2. Οι Σχολές διαιρούνται σε Τμήματα. Το Τμήμα αποτελεί τη βασική λειτουργική ακαδημαϊκή μονάδα και καλύπτει το γνωστικό αντικείμενο μιάς επιστήμης. Το πρόγραμμα σπουδών του Τμήματος οδηγεί σ' ένα ενιαίο πτυχίο. "Με απόφαση του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, που εκδίδεται ύστερα από σύμφωνη γνώμη της Γενικής Συνέλευσης του αντίστοιχου Τμήματος και του αρμόδιου οργάνου του Ε.ΣΥ.Π., είναι δυνατόν να καθορίζονται κατευθύνσεις ή ειδικεύσεις του ενιαίου πτυχίου που χορηγεί ένα Τμήμα." "Κατ' εξαίρεση σε τμήματα των Φιλοσοφικών Σχολών, τα οποία καλύπτουν το γνωστικό αντικείμενο περισσότερων μιας επιστημών, είναι δυνατή

η οργάνωση και τη λειτουργία περισσότερων του ενός προγραμμάτων σπουδών, τα οποία οδηγούν στη χορήγηση ξεχωριστών πτυχίων αντίστοιχων προς τις επιστήμες αυτές. Με προεδρικό δ/γμα που εκδίδεται με πρόταση του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων μετά από γνώμη της Γ.Σ. του Τμήματος και του Συμβουλίου Ανώτατης Παιδείας, καθορίζονται για κάθε τέτοιο πρόγραμμα, ο τίτλος του προγράμματος και του χορηγούμενου πτυχίου, οι τυχόν ειδικεύσεις του πτυχίου, ο χρόνος έναρξης λειτουργίας του προγράμματος, η διαδικασία και τα κριτήρια των εγγραφόμενων φοιτητών στο πρόγραμμα, η αντιστοιχία του πτυχίου, τα θέματα μετεγγραφών και κατατάξεων φοιτητών στο πρόγραμμα, καθώς και κάθε άλλη αναγκαία λεπτομέρεια". 3. α) Είναι δυνατή η ίδρυση ξεχωριστών Γενικών Τμημάτων σε Σχολές που τα προγράμματα σπουδών των Τμημάτων τους έχουν μεγάλο αριθμό κοινών μαθημάτων, προκειμένου να επιτευχθεί ο καλύτερος συντονισμός τους. Τα Τμήματα αυτά δεν χορηγούν ιδιαίτερο πτυχίο. β) Τα Γενικά Τμήματα έχουν δικό τους Δ.Ε.Π. 4.α) Τα Τμήματα διαιρούνται σε Τομείς. β) Ο Τομέας συντονίζει τη διδασκαλία μέρους του γνωστικού αντικείμενου του Τμήματος που αντιστοιχεί σε συγκεκριμένο πεδίο της επιστήμης. γ) Μέλη του Δ.Ε.Π. μπορούν σε εξαιρετικές περιπτώσεις να ανήκουν εκτός του Τομέα της κύριας ειδικότητάς τους και το πολύ σ' έναν άλλο Τομέα της ίδιας Σχολής. Η συμμετοχή στο δεύτερο Τομέα περιορίζεται μόνο στις διδακτικές κι ερευνητικές δραστηριότητες. δ) Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, που ο αριθμός των μελών του Δ.Ε.Π. και το γνωστικό πεδίο του Τμήματος δεν επιτρέπει τη διαίρεσή του σε τομείς, δεν απαιτείται η διαίρεση του Τμήματος σε Τομείς. Στην περίπτωση αυτή οι προβλεπόμενες από το νόμο αυτό αρμοδιότητες του Τομέα ανήκουν στο Τμήμα. "ε.) Η σύσταση, συγχώνευση, κατάτμηση, κατάργηση των Τομέων γίνεται με απόφαση του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων μετά από γνώμη της Γ.Σ. του αντίστοιχου τμήματος. Αμέσως μετά τη σύστασή τους η Γ.Σ. τμήματος αποφασίζει για την κατανομή του υπηρετούντος προσωπικού, καθώς και των Εργαστηρίων, Σπουδαστηρίων, Κλινικών και λοιπών μονάδων στους Τομείς ή και για τη διατήρηση των Εργαστηρίων, Σπουδαστηρίων, Κλινικών και λοιπών μονάδων στο τμήμα. Με την ίδια διαδικασία αλλάζει η ονομασία ενός Τομέα και τροποποιείται το γνωστικό του αντικείμενο ενώ με απόφαση της Γ.Σ. Τμήματος μπορεί να αλλάξει Τομέα ένα μέλος προσωπικού". 5. (Καταργήθηκε από την παρ. 8 άρθρ. 80 Ν. 1566/1985). 6."Με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται με πρόταση των Υπουργών Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, Οικονομικών και Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, ύστερα από γνώμη της Συγκλήτου του οικείου Α.Ε.Ι. και του Σ.Α.Π., μπορεί να ιδρύονται, να καταργούνται, να συγχωνεύονται, να κατατέμνονται, "να αλλάζουν γνωστικό αντικείμενο" ή να μετονομάζονται Α.Ε.Ι., Σχολές ή Τμήματα." ι) Όταν είναι αναγκαίο για την εξυπηρέτηση συγκεκριμένων κοινωνικών αναγκών για την περιφερειακή ανάπτυξη και αποκέντρωση της ανώτατης παιδείας ή για την καλλιέργεια νέων επιστημονικών και τεχνικών πεδίων ή πεδίων διεπιστημονικού χαρακτήρα που κρίνονται απαραίτητα για την οικονομικοκοινωνική ανάπτυξη της χώρας και δεν καλύπτονται με επάρκεια από τα Α.Ε.Ι., Σχολές ή Τμήματα που λειτουργούν. ιι) Όταν το επιβάλλει ο δυσανάλογα μεγάλος αριθμός φοιτητών ανά μέλος του Διδακτικού - Ερευνητικού Προσωπικού ενός Α.Ε.Ι., μιάς Σχολής ή ενός Τμήματος. ιιι) Όταν η λειτουργία μεμονωμένων Α.Ε.Ι., Σχολών ή Τμημάτων δεν δικαιολογείται επιστημονικά και δυσχεραίνει την έρευνα και τη διδασκαλία στα αντίστοιχα γνωστικά πεδία. 7. Η Σύγκλητος οφείλει στις περιπτώσεις της παρ. 6 να διατυπώσει τη γνώμη της μέσα σε 30 μέρες από τη διατύπωση του σχετικού ερωτήματος από τον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων. Αν η προθεσμία αυτή περάσει άκαρπη, το Δ/γμα εκδίδεται και χωρίς γνώμη της Συγκλήτου.

Ολόκληρος ο νόμος για το άσυλο μπορεί να βρεθεί στο athens.indymedia.org, στην αναζήτηση με λέξη κλειδί «Ν. 1268/1982»

Το άσυλο πέρα από τον νόμο

Πέρα από το νομικό κομμάτι, οι χώροι του ασύλου χρησιμοποιούνται, ατομικά και συλλογικά, για κινηματικούς σκοπούς και για πολιτικές διεργασίες. Η δράση των έκνομων, εξεγερμένων ομάδων και ατόμων μέσα σε αυτούς έφερε το κράτος στην ανάγκη να κάνει την παραπάνω τακτική υποχώρηση. Μπορεί να υπάρχουν αντεγκλήσεις κατά πόσο η θεσμοθέτηση του ασύλου ήταν κινηματική απαίτηση και κυρίως κινηματική νίκη. Είναι όμως βέβαιο ότι οι πανεπιστημιακοί χώροι αποτέλεσαν εστία κρίσεων για το μεταπολιτευτικό Κράτος. Και είναι προφανές ότι η νομική υπόσταση του ασύλου ήταν απόπειρα χειρισμού αυτών των κρίσεων μακροπρόθεσμα (και όπως αποδεικνύεται σήμερα μάλλον πετυχημένη). Δεν ήταν δηλαδή το άσυλο αυτό που γέννησε τα γεγονότα⁴ αλλά ούτε οι φιλελεύθερες απόψεις περί προστασίας και ανεξαρτησίας της επιστήμης που γέννησαν το άσυλο της μεταπολίτευσης. Θέση εκ πρωιμοίου άκυρη σήμερα αφού εδώ και δύο αιώνες η οικονομία έχει προσαρτήσει ολοκληρωτικά στο σώμα της την επιστήμη και η τελευταία δεν κινδυνεύει πλέον από την Εκκλησία ή άλλα εξουσιαστικά μορφώματα. Είναι υποχείριό τους. Κι όμως, αυτή η θέση είναι το κεντρικό επιχείρημα που ακούγεται από τα χείλη κάθε υποστηρικτή της «αναμόρφωσης» του θεσμικού ασύλου...

1985 - Το Χημείο οχυρώνεται από τους καταληψίες του

Συνεπώς οι χώροι ασύλου είναι προσωρινοί γιατί εξαρτώνται, όχι από κάποιο νομικό θεσμοθέτημα, αλλά α) από την φυσική παρουσία και την διαρκή διεκδίκηση τους από τους θαμώνες του (κάποιοι φοιτητές και εργαζόμενοι, πολιτικές ή πολιτιστικές ομάδες) που τους αξιοποιούν ως προνομιούχους χώρους για κάθε είδους ζύμωση, β) από τα όποια κοινωνικά κομμάτια έχουν «τακτικό» συμφέρον από την χρήση τους απέναντι στην κρατική καταστολή, γ) από το «θυμικό» της κοινωνίας εφόσον θεωρεί, γενικά και αόριστα, χρήσιμη την αντίβια κομματιών της που έχουν εφελτήριο ή/και καταφύγιο το άσυλο. Παύει να υφίσταται όταν παύουν αυτοί οι όροι. Και αντίστροφα οι όροι αυτοί εμφανίζονται μόνο όσο υπάρχουν υποκείμενα που το χρησιμοποιούν για ανατρεπτική δράση, είτε αυτή εκφράζεται με

αντίστοιχης ποιότητας πολιτικές διεργασίες είτε με τα αποτελέσματά τους, έκνομες⁵ ενέργειες που υπονομεύουν τον καπιταλισμό και την εξουσία εν γένει. Το νομικό κομμάτι του ασύλου δίνει την ευχαίρια στους κρατικούς μηχανισμούς να το άρουν κάθε στιγμή όταν υπάρχει η κρατική βούληση, αλλά αυτή η βούληση εμφανίζεται όταν η χρήση του ξεπερνάει τα τετριμμένα και δημιουργεί τις συνθήκες για πραγματική εκτροπή και επίθεση εναντίον του (Χημείο, Πολυτεχνείο '95). Συνοψίζοντας το άσυλο έχει καθαρά πολιτικόκοινωνική φύση. Πολιτική γιατί συνδέεται με κινήσεις ανατροπής του υπάρχοντος καθεστώτος και προέρχεται από μια τέτοια δράση. Κοινωνική γιατί χάρη στην, μάλλον ασυνείδητη τις περισσότερες φορές, ανοχή ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας στέκεται όρθιο απέναντι στο αφομοιωμένο από το θέαμα καθρέπτισμα του που πάει να υποσκελίσει την αληθινή του φύση.

⁴ Τα γεγονότα γέννησαν το άσυλο...

⁵ Θεωρούμε αυταπόδεικτο πως ότι έρχεται σε ευθεία σύγκρουση με την εκάστοτε εξουσία χαρακτηρίζεται τις περισσότερες φορές ποινικά κολάσιμο. Δεν υπονοούμε πως κάτι τέτοιο είναι κάποιου είδους δείκτης από μόνο του, είναι όμως η φυσική κατάληξη όποιου χώρου την ανταγωνίζεται συστηματικά.

Μεγαλοκαθηγητές: Η κερκόπορτα του ασύλου

Μέσα στις πανεπιστημιακές κοινότητες, και ιδιαίτερα στην Πολυτεχνειακή, δύσκολα θα ακούσει κανείς φωνές που να καταφέρονται επώνυμα και με συνέπεια κατά του ασύλου. Πέραν ίσως από κάποιες σποραδικές ιαχές φανατισμένων «δημοκρατών», γραφικών νοσταλγών του δίπολου «τάξις και ασφάλεια» που πιάνονται από κάθε είδους αφορμές (από κλοπές ως πάρτι που καταλήγουν σε επιθέσεις κατά της αστυνομίας). Αυτές οι φωνές, είτε λειτουργούν αυτόνομα είτε καθοδηγούνται, είναι η δύναμη πυρός συγκεκριμένων καθηγητικών κύκλων που κινούμενοι στο παρασκήνιο οργανώνουν αδιάκοπα καταστάσεις οι οποίες στρέφουν έντεχνα όσους χρησιμοποιούν θετικά την λειτουργία του ασύλου και όσους το στηρίζουν σε ανούσιες αντιπαραθέσεις με την ρητορεία του κράτους.

- **Σεπτέμβριος 2006** - Στην περίπτωση των νέων εστιών της Πολυτεχνειούπολης, μια κατάληψη αποτέλεσε αφορμή για σταυροφορία της νεόκοπης πρυτανείας για την διασφάλιση του ασύλου από τους καταληψίες-προβοκάτορες που, σύμφωνα με τους ίδιους, με την παρουσία τους εκεί το κατέλυαν. Οι ίδιοι που δημιούργησαν μια μπανανία με δωμάτια να μοιράζονται σε κόμματα και καθηγητές εταιρικών προγραμμάτων ανακάλυψαν την ρίζα του κακού στους «καταληψίες», τον τελευταίο τροχό της αμάξης εκεί μέσα (και κυρίως από τους λίγους εκεί μέσα που είχαν άμεση ανάγκη στέγασης), και διοργάνωσαν με τη συνδρομή στελεχών της ΔΑΠ, ΠΑΣΠ και ΠΚΣ μια πρωτοφανή συγκέντρωση λιτσαρίσματος καταναγκάζοντας σε συμμετοχή μέχρι και τους διοικητικούς. Η νεόκοπη πρυτανεία παρουσιάστηκε ως μια πρωτοπόρα δύναμη που σκοπό έχει να αποφύγει να καλέσει τα ΜΑΤ για να τους βγάλουν με την βία. Έθεσε δηλαδή το θέμα της κατάλυσης του ασύλου εκ του μη όντως θέλοντας φέρει σε δύσκολη θέση τους υποστηρικτές του, να τους εμφανίσει ως υπέρμαχους μιας «κατάληψης». Και είναι μόνο η αρχή της νέας χρονιάς. Αν εξετάσουμε τα περσινά γεγονότα, που έγιναν μάλιστα κάτω από την παρουσία μιας πολύ πιο μετριοπαθούς πρυτανείας, φαίνεται μια διαρκής κλιμάκωση.
- **Σεπτέμβριος 2005** - Την ίδια εποχή πέρσι πυρπολήθηκε το στέκι του αριστερού σχήματος της ΧΑΜΑΣ από αγνώστους. Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν μια τέτοια ενέργεια πέρα από εκφοβιστική, προβοκατόρική και ένα μήνυμα προς τους υπόλοιπους ότι ακόμα και οι πιο «επίσημοι» υποστηρικτές του ασύλου την πάτησαν, δεν μπόρεσαν δηλαδή να διασφαλίσουν καν τον χώρο τους, πως θα μπορέσουν λοιπόν να υποκαταστήσουν τον ρόλο της αστυνομίας μέσα στο Πολυτεχνείο; Δημιουργείται το ερώτημα φύλαξης του ασύλου από τους φοιτητές με κρατικές μεθόδους. Αν δηλαδή οι φοιτητές μπορούν να είναι αρκετά καλοί μπάτσοι ώστε να διασφαλίζουν εξίσου καλά την Πολυτεχνειακή κοινότητα από το έγκλημα. Άλλη μια προσπάθεια να στραφεί η κοινότητα και η κοινωνία στο πλαίσιο για συζήτηση για το άσυλο που το κράτος έχει βάλει. Οι παπαγάλοι διέδιδαν από την πρώτη στιγμή ότι οι άγνωστοι εμπρηστές ήταν οι «αναρχικοί του Στεκιού», κάποιιοι άλλοι ήλπιζαν και επεδίωκαν να αναλωθούν οι αριστεροί σε μικροπολιτική εκμετάλλευση του γεγονότος για να βγάλουν πολιτική υπεραξία.
- **Νοέμβριος 2005** - Λίγο καιρό μετά ήρθαν οι δηλώσεις του προέδρου των Χημικών Μηχανικών Παπασπυρίδη, δημόσια μέσα σε αμφιθέατρα της σχολής, που έκανε λόγο για κάποια ύποπτα άτομα που, έχοντας ως ορμητήριο το Στέκι, λεηλατούσαν κάθε βράδυ την περιουσία του Πολυτεχνείου με πριόνια, τροχούς και άλλα διαρρηκτικά εργαλεία. Ο ίδιος μάλιστα σε παλιότερη εισήγησή του στην Σύγκλητο είχε θέσει θέμα απομάκρυνσης του Στεκιού. Η αφέλεια του να κινηθεί δημόσια χρησιμοποιώντας τα προκάτ λασπολογήματα των υπόγειων καθηγητικών/παραταξιακών κύκλων δείχνουν ότι ήταν απλά κατευθυνόμενος και παραπληροφορημένος (όπως ο ίδιος αργότερα απολογούταν) και για αυτό δεν πέρασε στην παγίδα να ασχοληθούμε ιδιαίτερα μαζί του. Εξάλλου μετά από 3-4 μέρες (28/11/2005) εμφανίστηκε το δημοσίευμα του Μάνου Χαραλαμπίδη στα «ΝΕΑ» που αφιέρωνε ολόκληρο δισέλιδο για τους ημιπρομοκράτες του Στεκιού που κάνουν από βανδαλισμούς και ληστείες ως διακίνηση ναρκωτικών, ενώ ο φοιτητικός κόσμος σωπαίνει φοβούμενος τη ζωή του (και ο οποίος τηλεφωνικά παραδέχτηκε ότι «έγραψε ότι του είπαν»). Η εξώστρεφη κάλυψη του θέματος από το Στέκι (9/12/2005), η μικροφωνική έξω από το κτήριο του Λαμπράκη, ο εξαναγκασμός της πρυτανείας, κάτω από το βάρος της αντίδρασης, να διαχωρίσει την θέση της και να καταδικάσει το γεγονός έγγραφα και επίσημα ήταν αρκετή για να απογοητεύσει για κάποιο καιρό τους κύκλους αυτούς που όντας κινούμενοι στο σκοτάδι έχουν χαρακτηριστικό να είναι θρασύδειλοι και να φοβούνται την αποκάλυψή τους. Όχι όμως και να τους κόψει τον «αέρα»...

- Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε την διαρκή προσπάθεια απαξίωσης του ασύλου με συνεχείς εισβολές ασφαλιτών, καλεσμένων από προέδρους σχολών με το πρόσχημα ότι ερευνούν για κλοπές (δες περιστατικό με ασφαλίτικο που απομονώθηκε από φοιτητές στην Πολυτεχνειούπολη 21/10/2005) αλλά και τις δύο επιθέσεις φασιστών στο στέκι της Παντείου με αποκορύφωμα την εισβολή φασιστικής ομάδας με αρχηγό τον υποψήφιο δήμαρχο Ζαφειρόπουλο και αφορμή φασίστα που απομόνωνσαν οι εκεί φοιτητές (τρεις μαχαιρωμένοι – 13/4/2006), τον πυροβολισμό αναρχικού στο κάτω Πολυτεχνείο από αστυνομομπράβο του Βερελή (10/5/05), την εισβολή μετά πυροβολισμών ένοπλης ομάδας φασιστών στην Πανεπιστημιούπολη και τα απανωτά περιστατικά εισβολής της αστυνομίας στον εκεί χώρο δημιουργείται ένα ζοφερό κλίμα.

Ένα κλίμα που δεν διαφέρει από τις πρακτικές του Κράτους υπό την διοίκηση της Χούντας μόνο που τα γεγονότα συγκαλύπτονται και διαστρέφονται από τα ΜΜΕ και τους υπόλοιπους θεαματικούς μηχανισμούς, παρουσιάζονται σαν μεμονωμένα και ασύνδετα περιστατικά συμμοριτοπόλεμου μεταξύ αναρχικών και φασιστών/αστυνομίας, σαν να λέμε μεταξύ οπαδών του Ολυμπιακού με τον Παναθηναϊκό, αποφεύγοντας να αναγνωρίσουν στις φασιστικές ομάδες το παρακράτος (προσφιλής ρητορεία της ΠΚΣ). Αυτό είναι μόνο ένα σύντομο ιστορικό που ξεκινά από τα περσινά γεγονότα έως τις αρχές της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς και εστιάζει κυρίως στην Πολυτεχνειούπολη. Αν θέλαμε να αναφερθούμε εκτενώς και στις άλλες σχολές αλλά και στο πρόσφατο εξάμηνο η λίστα θα ήταν ατελείωτη...

Ενώ ο στόχος είναι η καλύτερη εκμετάλλευση των δυνατοτήτων που σου δίνει ένας χώρος απαλλαγμένος⁶ από καταστολή και η μέγιστη κοινωνικοποίησή του, πάντα караδοκεί ο αποπροσανατολισμός από την επικοινωνιακή πολιτική των μεγαλοκαθηγητών.

Είναι χρήσιμο να αναφέρουμε σε αυτό το σημείο ένα πρόσφατο παράδειγμα των παραπάνω μεθοδεύσεων. Φέτος, στο Πολυτεχνείο, είχαμε εφαρμογή νέων μεθόδων δημιουργίας κλίματος κατά του ασύλου. Είδαμε την πρυτανεία να θριαμβολογεί για την πορεία-νεκροταφείο της 17 Νοέμβρη και την αποτελεσματική περιφρούρηση από την «κοινότητα» (κομματόσκυλα και καθηγητές), χωρίς όμως να παίρνει θέση για την πρωτοφανή αστυνομοκρατία. Είδαμε ακόμα την πρυτανεία, δήθεν συντετριμμένη, να βγάζει το εντυπωσιακό συμπέρασμα πως το άσυλο κινδυνεύει, όχι από το Κράτος και την καταστολή, αλλά από τα πάρτι, τις μικροκαταστροφές στο εστιατόριο και το κάψιμο του «Γρηγόρη», χωρίς πάλι να παίρνει θέση για τις επιθέσεις στα ΜΑΤ και το ΑΤ Ζωγράφου. Φαίνεται πως για αυτήν καμία ενέργεια που κινδυνεύει να χαρακτηριστεί πολιτική δεν πρέπει να αποτελέσει θέμα συζήτησης των φοιτητών. Θα κάνει ακόμα μείζον ζήτημα την ανευθυνότητα⁷ ομάδας διοργάνωσης DIY συναυλιών και πάρτι να αφήσει το κτήριο των Ηλεκτρολόγων βρώμικο. Απαγορεύει στις καθαρίστριες να το καθαρίσουν για να δημιουργήσει εντυπώσεις στους φοιτητές, τη στιγμή που δεν τίθεται καν θέμα συστάσεων για την ίδια κατάσταση που περιέρονται τα κτήρια των Τοπογράφων από τα κερδοσκοπικά πάρτι της ΔΑΠ και της ΠΑΣΠ (εκεί όμως μπαίνει η καθαρίστρια...). Δεν μένει μόνο εκεί. Στέλνει ομαδικά e-mail σε όλους τους φοιτητές ζητώντας τους να αγανακτήσουν με την «κατάσταση» και ζητάει από τις ΓΣ και τα κόμματα να γίνουν δηλώσεις (κυβερνητική γραμμή Πολύδωρα) καταδικάζοντας επίσημα ως υπεύθυνο κάποιον άορατο εχθρό/προβοκάτορα που εύκολα μπορεί αργότερα να του αλλάξει ταμπέλα. Και πάλι ούτε λόγος για τις συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις⁸. Μόνο στους φοιτητές όμως. Γιατί ταυτόχρονα έχει στείλει αναλυτικότερα γράμματα σε όλον τον ασυλοφάγο τύπο για να διογκώσει το θέμα, για να δώσει

⁶ Αυτό είναι προφανώς σχετικό. Ισχύει τουλάχιστον όσο τα πράγματα δεν ξεφεύγουν εμφανώς από την κρατική εποπτεία. Και πάλι όμως είναι υπό αίρεση κατά πόσο δεν είναι συστηματική η παρακολούθηση χώρων και ατόμων, όχι μόνο από ασφαλίτες αλλά και από εσωπανεπιστημιακούς καλοθελητές. Σε κάθε περίπτωση πάντως δεν είναι αμελητέα η απουσία επίσημων και μεγάλης κλίμακας κατασταλτικών επιχειρήσεων σε καθημερινές συνθήκες.

⁷ Ανευθυνότητα από την άποψη ότι DIY (do it yourself) σημαίνει αυτοοργάνωση. Άρα δεν μπορεί η καθαρίστρια να μαζεύει την βρώμα της διασκέδασης μας. Ακόμα σημαίνει σεβασμός στους χώρους που μπορούμε να ιδιοποιούμαστε προσωρινά για τέτοιους σκοπούς.

⁸ Σε καμία περίπτωση δεν εξωραϊζουμε κάθε σύγκρουση, κάθε στιγμή ειδικά όταν προέρχεται από χώρο ασύλου. Θα αναφερθούμε σε αυτό παρακάτω.

τροφή στους έμμισθους κοντυλοφόρους της Ασφάλειας, για να πει πως η Πολυτεχνειούπολη είναι ανυπεράσπιστη από τον νέο αόρατο εχθρό υπό τον ΚΥΠατζίδικης έμπνευσης όρο «γνωστοί-άγνωστοι». Ο φοιτητής θα «ενημερωθεί» για τις συγκρούσεις από τα δελτία ειδήσεων όπως ο κάθε πολίτης. Μέσα στη σχολή του πρέπει να τον ενδιαφέρει μόνο η παρακώλυση των σπουδών του από τις δήθεν καταστροφές που του λέει η πρυτανεία ότι έγιναν.

Φαίνεται να έχουμε έναν συγκροτημένο τρόπο δράσης των αντιδραστικών καθηγητικών κύκλων, πλάι στα ΜΜΕ και το Κράτος. Δεν θα ήταν υπερβολή να σημειώσουμε ότι αυτό δεν είναι απλά το προϊόν κάποιου αυτοματισμού αλλά ένα συνειδητό σχέδιο, μια ομερτά. Παίρνουμε σαν δεδομένο ότι αυτοί οι κύκλοι έχουν κυριαρχήσει στην πλειονότητα των σχολών επί των μετριοπαθών και των πιο «προοδευτικών» οπότε και ελέγχουν από την πρυτανεία όλες της λειτουργίες μιας σχολής και είναι σε επίσημη συνεργασία με το Κράτος. Ο πρύτανης πλέον δεν καλείται απλά να κρατήσει ισορροπίες για να του ανοίξουν οι δρόμοι των κρατικών προγραμμάτων και ανεξάρτητων επιτροπών. Πρέπει να είναι έκδηλα στρατευμένος με την κυβερνητική γραμμή. Το Κράτος χτυπάει εδώ και καιρό συντονισμένα

και βάση πλάνου τους χώρους ασύλου επιδιώκοντας να έχει συνεχή φυσική παρουσία και λόγο στον τρόπο λειτουργίας τους είτε με την διαρκή παρουσία αστυνομικών δυνάμεων και καμερών είτε με την τοποθέτηση συμβόλων του (Υπουργείο Τύπου, Στρατόπεδο ΜΑΤ, ΑΤ Ζωγράφου, κτλ). Με τη συστράτευση Τύπου – Κράτους να έχει φτάσει σε Μεταξικά επίπεδα, τουλάχιστον όσον αφορά αυτό το ζήτημα, έχουμε πλήρως κατευθυνόμενα δημοσιεύματα σε επιλεγμένες χρονικές περιόδους με «πηγές» είτε από την Ασφάλεια είτε από πανεπιστημιακούς και στόχο την δαιμονοποίηση του ασύλου στην

**Εκπομπή του ΜΕΓΑ για το Άσυλο μετά το τελεσίγραφο του Κράτους για την επικείμενη κατάργησή του:
Οι αδέκαστοι ειδικοί επί παντός επιστητού επί τω έργω.**

κοινωνία. Ο τρίτος είναι η πρυτανεία, που ως αιχμή αυτών των μεγαλοκαθηγητών παίζει τον εκπρόσωπο του Κράτους στους φοιτητές και στο διοικητικό προσωπικό προσπαθώντας να αποπολιτικοποιήσει κάθε κοινωνικό ζήτημα εντός ασύλου, γνωρίζοντας ότι αλλιώς δεν έχει την δυναμική να «μιλήσει» μέσα στα πανεπιστήμια. Εξάλλου οι επαγγελματίες της «ενημέρωσης» έχουν πολύ καλύτερα μέσα για να διαστρέψουν το περιεχόμενο μιας εξώστρεφης ενέργειας. Αυτό προϋποθέτει μια επίφαση ουδετερότητας και καλής θέλησης από την μεριά της. Να δημιουργηθεί δηλαδή στην «κοινότητα» η ιδέα ότι πράττει εξ' ονόματός της και για το καλό της. Ουσιαστικά προσπαθεί να φέρνει τους φοιτητές σε σύγχυση ώστε να αγανακτούν κατά διαταγή της. Και αυτό το ονομάζει «ενεργή συμμετοχή των φοιτητών στα θέματα του πανεπιστημίου» ή «περιφρούρηση του ασύλου». Δεν είναι λοιπόν καθόλου περίεργο που πολλές πρυτανείες έχουν υιοθετήσει το σχήμα πρύτανης-αντιπρύτανης να αποτελείται από έναν πρώην αριστερό-πρώην αγωνιστή που να παίζει τον ρόλο του διαπραγματευτή που προσπαθεί να εξαπατήσει-καθησυχάσει τις «αντικανονικές» φωνές και από έναν σκληροπυρηνικό δεξιό σε ανοιχτή γραμμή με κυβέρνηση και Ασφάλεια. Αυτή η απαραίτητη επίφαση ουδετερότητας είναι και η αδυναμία τους που εύκολα ξεσκεπάζεται. Ανάλογα με τις αντιδράσεις στην κάθε σχολή μια πρυτανεία ρυθμίζει και το δημοκρατικό της προσώπιο και προσπαθεί μέσα από τις κλειστές αίθουσες των συγκλήτων να μαλακώσει την στάση των αντιτιθέμενων δυνάμεων και να τις σύρει σε μια διαπραγμάτευση γύρω από το πόσο θα μένουν οι πύλες της σχολής ανοιχτές και κατά πόσο πρέπει να γίνονται εκδηλώσεις χωρίς να έχει δοθεί επίσημη άδεια μέχρι το αν θα πρέπει να έχουν θέση τα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια στους χώρους του ασύλου. Έτσι αυτές οι αντιτιθέμενες δυνάμεις, συνειδητά ή ασυνειδήτα, καταλήγουν να διαπραγματεύονται την ήττα τους με το Κράτος διά αντιπροσώπου. Καταλήγουν να είναι «αντιτιθέμενες» για το θεαθήναι.

Είναι ξεκάθαρο ότι η πρυτανεία δεν μπορεί να έχει ουσιαστική εξουσία πάνω σε φυσικά πρόσωπα και ομάδες μέσα στα πανεπιστήμια αφού το άσυλο εμποδίζει την ύπαρξη δυνάμεων επιβολής της, κοινώς αστυνομικών δυνάμεων. Άσυλο και καθηγητική εξουσία είναι δύο εκ διαμέτρου αντίθετες έννοιες⁹. Καθηγητικοί κύκλοι, που πάντα συνδέονται με κάποιους εξέχοντες φοιτητοσυνδικαλιστές, έχουν να διασφαλίσουν τις επενδύσεις των επιχειρήσεων που αντιπροσωπεύουν πάνω στα ερευνητικά προγράμματα του Πολυτεχνείου. Καθηγητές των Ναυπηγών κάνουν ερευνητικά και διαλέξεις χρηματοδοτούμενες από πλοιοκτήτες, οι περισσότεροι καθηγητές των Μηχανολόγων, Ηλεκτρολόγων και των Πολιτικών συνδέονται με κρατικές επιτροπές και μανατζάρισμα επιχειρήσεων, τουλάχιστον στον τομέα Τηλεπικοινωνιών των Ηλεκτρολόγων υπάρχει ερευνητικό πρόγραμμα του ελληνικού στρατού, οι πρυτάνεις είναι μελλοντικά ή πρώην στελέχη της εκάστοτε κυβέρνησης κτλ. Προφανώς και η ύπαρξη ασύλου είναι τροχοπέδη¹⁰ για τέτοιες δραστηριότητες καθώς όλα αυτά επιβιώνουν κάτω από την γενική αδιαφορία και άγνοια των όποιων δεν έχουν κατανήσει να εξισώνουν την ύπαρξή τους στα Πανεπιστήμια, και την ύπαρξη τους γενικώς, με το κινήγι μιας ακαθόριστης και άπιαστης καριέρας.

⁹ Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν καταστάσεις όπου λόγω έλλειψης των ανάλογων δυνάμεων, οι πρυτανείες δεν δυσκολεύονται να επιβάλλουν την θέλησή τους. Όπως έχουμε ξαναπεί, το άσυλο από μόνο του είναι νεκρό σώμα.

¹⁰ Προφανώς δεν υπονοούμε ότι οι δραστηριότητες των μεγαλοκαθηγητών είναι το πρόβλημα της εκπαίδευσης. Αντίθετα γνωρίζουμε ότι κάτι τέτοιο είναι υποπροϊόν της φιλοσοφίας του εκπαιδευτικού συστήματος. Όμως, π.χ., το κλείσιμο των ερευνητικών σε μια κατάληψη είναι ένα ουσιαστικό μέσο πίεσης που το άσυλο ευνοεί.

Το ξεπέραςμα του ρόλου του «φοιτητή»

Όλοι αυτοί οι «όποιοι» δεν έχουν συνειδητοποιήσει την βασική δυνατότητα που τους δίνει το άσυλο να βάλουν τα θεμέλια της δικής τους ουτοπίας. Το ξεκίνημα μιας κατάστασης, δηλαδή, σε εμβρυακό και ατελές στάδιο, που αποτελεί όμως το πρώτο βήμα προς την άμεση και χειροπιαστή αυτοοργάνωση της ζωής, τις αυτοκαθορισμένες σχέσεις μεταξύ ατόμων που λειτουργούν ισότιμα και αντιεραρχικά, την απελευθέρωση της δημιουργικότητας μέσω της αποσύνδεσής της από το εμπόρευμα και το θέαμα. Όλα αυτά, για τα οποία καθένας από τους «όποιους» θα πάλευε, εξελίσσουν τα άτομα τα οποία στη συνέχεια επιδιώκουν να προχωρήσουν ένα βήμα παραπέρα, και άλλο ένα, ώσπου να οδηγηθούν αναπόφευκτα έξω από την τυπική ασφάλεια του πανεπιστημιακού ασύλου, να συνδεθούν, να υπάρξουν και να δράσουν μέσα στο ίδιο το σώμα της κοινωνίας. Να διεκδικήσουν την ολότητα της ζωής τους από τον δεσμοφύλακά της στις σύγχρονες κοινωνίες, το κράτος και το εμπόρευμα, καταλήγοντας να αμφισβητήσουν συνολικά αυτούς τους θεσμούς και αναπόφευκτα να έρθουν σε μετωπική σύγκρουση μαζί τους.

Ας πάρουμε όμως τους φοιτητές, που ερχόμενοι στο πανεπιστήμιο σπάνια έχουν στο μυαλό τους μια σαφή ιδέα για την κοινωνία και τους μηχανισμούς που επενεργούν πάνω της. Γνωρίζουν όμως πολύ καλά την αηδία και το προσωπικό ξόδεμα της αρένας των εισαγωγικών εξετάσεων, την απάνθρωπη πίεση των φροντιστηρίων και τους ασφυκτικούς περιορισμούς της οικογένειας. Κινούνται κυρίως διαισθητικά, αναλόγως πως έχουν επενεργήσει αυτά τα ερεθίσματα πάνω τους. Η μετάβαση στον φοιτητικό τρόπο ζωής επιδρά καταλυτικά πάνω στην ψυχοσύνθεση τους, με ένα από τα κύρια αποτελέσματα την απελευθέρωση μιας ρηχής¹¹ εξεγερτικότητας. Και αυτό είναι φυσικό επόμενο της μερικής απεξάρτησης από τα οικογενειακά δεσμά και της προσωρινής προνομιακής θέσης του φοιτητή ως άνεργου αλλά εξωτερικά χρηματοδοτούμενου (τουλάχιστον στις περισσότερες περιπτώσεις και κυρίως, λόγω της ταξικότητας της παιδείας, στις ανώτερες βαθμολογικά σχολές). Αυτή η διαδικασία είναι προβλέψιμη από το κράτος και έχει δημιουργήσει μηχανισμούς για την διαχείριση και εκτόνωση της. Όταν πριν αναφερόμασταν στην αντιστροφή της έννοιας και της ιστορικής προέλευσης του ασύλου, στην

¹¹ Χωρίς κατεύθυνση και συνείδηση. Περισσότερο σαν εκτόνωση. Πάντα όμως καλή για αρχή...

απόδωσή του ως τρόπαιο στον αριστερό συνδικαλισμό και ως απόδειξη ύπαρξης μιας «δημοκρατικής πανεπιστημιακής κοινότητας», εδώ φαίνεται η ουσία αυτής της «παραχώρησης». Δημιουργείται ένα ψευδοεπαναστατικό πλαίσιο στο οποίο ο νεοεισερχόμενος καλείται να αποθέσει την εξεγερτικότητα του. Σε κάθε ξεκίνημα της νέας χρονιάς μέλη φοιτητικών κομματικών παρατάξεων¹² μοιράζουν τοίχους (οι γνωστές ταπετσαρίες) σύμφωνα με τα ποσοστά τους στις εκλογές, συγκεντρώνονται στα σημεία εγγραφών, σπρώχνονται για τα τραπεζάκια - χώρους επιρροής και μοιράζουν κείμενα απεύθυνσης προς τους πρωτοετείς. Κείμενα που γράφονται με αποκλειστικό σκοπό την στρατολόγηση νέων μελών για την παράταξη και όχι από ανάγκη να αποτυπώσουν θέσεις για κάποιο ζήτημα. Και ακολουθούν οι διάφορες «διαδικασίες μύησης» πάνω σε αυτό το πλαίσιο, είτε είναι φρασεολογικές (συνάδελφοι, σύντροφοι και τα συναφή) είτε είναι πάρτυ υποδοχής πρωτοετών» και «κουβέντα στα τραπεζάκια». Το αντεστραμμένο άσυλο, κύριο συστατικό του ψευδοεπαναστατικού πλαισίου, παίζει τον ρόλο του. Δίνει στον φοιτητή την ψευδαίσθηση ότι η ύπαρξη ασύλου είναι ικανή συνθήκη για να αλλάξουν συνθήματα τα πράγματα, αποκρύπτει το γεγονός ότι η προέλευσή του είναι απόρροια τέτοιων συνθηκών και άρα είναι η αντιστροφή της αλήθειας, ότι δηλαδή αυτές οι συνθήκες γεννιούνται μέσα στην κοινωνία, συνειδητά και επίπονα.

Οι φοιτητικές ομάδες υπό το καθεστώς του ασύλου διατρέχουν συνεχώς τον κίνδυνο να ιδρυματιστούν. Να πιστέψουν ότι ανήκουν σε μια προνομιούχο κάστα που απολαμβάνει ιδιαίτερης μεταχείρισης και αναγνώρισης από την κοινωνία. Ότι τους έχει ανατεθεί η αποστολή της διαφύλαξης ενός ιερού και ηρωικού Πανεπιστημίου. Μοιραία θα περιορίσουν τον αγώνα τους και θα κάνουν εκπτώσεις στο λόγο τους αν κλειστούν μες στη γυάλα της ασφάλειας του ασύλου και της θαλπωρής του φοιτητικού ρόλου τους. Θα αρχίσουν να θεωρούν πως αυτοί είναι οι διαχειριστές του ασύλου και του φοιτητικού λόγου και θα πασχίζουν να διατηρήσουν κάποιες θολές, φαντασιακές ισορροπίες¹³. Ουσιαστικά θα μπαίνουν στο παιχνίδι που το Κράτος θέλει να τους σπρώξει, αυτό της βίας-μη βίας, της νομιμότητας ή μη, του εξώστρεφου ή του συντεχνιακού. Σημασία έχει να ξεφεύγουμε από τα ψευδοδιλλήματα, να χρησιμοποιήσουμε το άσυλο πολύμορφα, σαν χώρο όπου αντίθετα με την διδασκαλία του συστήματος μες στις αίθουσες διδασκαλίας, εμείς θα χτίζουμε με τους εαυτούς μας, τις δομές και τις ιδέες μας μια επαναστατική πρακτική που στόχο έχει να απογαλακτιστεί από τον ρόλο του φοιτητή και την ασφάλεια του ασύλου για να δράσει και να επιβιώσει μέσα στην κοινωνία. Σκοπός είναι η αποιδρυματοποίηση του φοιτητή, το σπάσιμο του ρόλου του, το άνοιγμα του φυσικού του χώρου σε κάθε κοινωνική ομάδα που μπορεί να βρει το άσυλο χρήσιμο για την αντιπαράθεσή της με την εξουσία. Είναι προβληματική η υποταγή στην μεσσιανική λογική των «χαμένων γενεών», του να προσποιούμαστε δηλαδή ότι προετοιμάζουμε, δεκαετίες τώρα, ένα φοιτητικό κίνημα και για αυτό αποφεύγουμε τις συγκρούσεις με το Κράτος και την ουσιαστική επαναστατική ζύμωση. Ότι αρκούμαστε εδώ και τόσα χρόνια στην επαναστατική γυμναστική περιμένοντας τις (γενικές και αόριστες) συνθήκες να ωριμάσουν αναμασσώντας ιδεολογίες που είχαν αξία και εφαρμογή τον περασμένο αιώνα. Στην πραγματικότητα όλοι αυτοί απλά θεωρητικοποιούν πολιτικά την απραξία και την αναποτελεσματικότητά τους. Αυτοί που επικαλούνται την δημιουργία φοιτητικού κινήματος, δηλαδή η ΚΝΕ και η ΕΑΑΚ, αυτοικανοποιούνται με το να μιλάνε όλο τον χρόνο συντεχνιακά και να θυμούνται το κίνημα κατά περιόδους κρίσης (όπως ο Μάης-Ιούνιος του 2006) για να καπελώσουν και να ομαδοποιήσουν την γενική δυσαρέσκεια κάτω από τον μηχανισμό τους. Ξεχνάν πως ένα φοιτητικό κίνημα είναι εφικτό μόνο αν κάθε στιγμή στοχεύει να ξεπεράσει τον εαυτό του και να γίνει λαϊκό

---

¹² Οι δεξιόι είναι εμφανώς κατά του ασύλου και περήφανοι αυριανοί στυλοβάτες του συστήματος. Σε αυτό το πλαίσιο δεν θα ασχοληθούμε παραπάνω μαζί τους, αφού επί της ουσίας αποτελούν το παράρτημα στα αμφιθέατρα της κυβέρνησης και των μεγαλοκαθηγητών που προαναφέραμε. Ο λόγος τους είναι ξεκάθαρος. Μας ενδιαφέρει περισσότερο ο συγκαλυμμένος λόγος εδώ.

¹³ Πόσες φορές έχουμε ακούσει τους αριστερούς συνδικαλιστές να κοπιάζουν να μας πείσουν ότι οι συγκρούσεις με επίκεντρο το άσυλο είναι στο σύνολό τους βλαβερές ή προβοκατόρικες; Και πόσες φορές σοκαρισμένοι καταδικάζουν τις συγκρούσεις στις φοιτητικές πορείες αποφαινόμενοι πως οι φοιτητές...δεν είναι έτοιμοι.

κίνημα, όπως στην Οαχάκα¹⁴. Όχι όταν με λύσσα πολεμά να κρατηθεί στα συντεχνιακά του αιτήματα ενώ η κατάσταση έχει αρχίσει να το ξεπερνά και να γενικεύεται στην κοινωνία. Δεν υπολογίζει εξεταστικές και ψήφους όταν δάσκαλοι και μαθητές κατεβαίνουν στον δρόμο βάζοντας δειλά-δειλά ένα γενικότερο πλαίσιο αιτημάτων, δηλώνοντας αλληλεγγύη στον αγώνα σου. Κυρίως όταν διαφαίνονται συνθήκες να εξωτερικευτεί δυναμικά η κοινωνική κρίση. Με αυτόν τον τρόπο χάνεις την αξιοπιστία σου στις υπόλοιπες κοινωνικές ομάδες οι οποίες είναι επόμενο να δυσανασχετήσουν με τις κρατικές επιθέσεις στο άσυλο όταν βλέπουν ότι αυτό στεγάζει απλά τις συντεχνιακές φιλοδοξίες των μελλοντικών τους αφεντικών (μικρών και μεγάλων).

Όταν, καμιά φορά, οι αίθουσες διδασκαλίας μεταφέρονται στον δρόμο...

Η καθεστωτική αριστερά¹⁵, έχοντας χάσει την διάθεση να παλέψει, με όποια μορφή, για την κοινωνική εκτροπή από τα υπάρχοντα συστημικά πλαίσια, έχει περιορίσει την παρέμβασή της μέσα στα πανεπιστήμια, αλλά και γενικότερα, αποκλειστικά στην προώθηση των εκάστοτε μικροσυντεχνιακών αιτημάτων. Ενδιαφέρεται για την αναπαραγωγή της γραφειοκρατικής της εξουσίας, την καθοδήγηση και εκμείωση ψήφων/υποστηρικτών πάνω σε οποιοδήποτε σκίρτημα της κοινωνίας. Αν και διατηρεί, για ευνόητους λόγους, μια επαναστατική φρασεολογία μεταξύ των μελών της δεν μπορεί να έχει ζωτικό συμφέρον από την ύπαρξη ασύλου, καθώς αυτό δεν επηρεάζει τον τρόπο δράσης της στα πανεπιστήμια. Και χωρίς αυτό θα συνέχιζε ομαλά την υπάρχουσα δράση της. Ή καλύτερα, για να είμαστε και ιστορικά δίκαιοι, έχει προσαρμόσει την δράση της τόσο καλά στο σύστημα που δεν το έχει το άσυλο ανάγκη. Έτσι σήμερα οι δυνάμεις καταστολής δεν θα στέλνονταν στα πανεπιστήμια για να εμποδίσουν μοίρασμα συνδικαλιστικού υλικού ή να διακόψουν γενικές συνελεύσεις τη στιγμή που κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει κατ' αντιστοιχία έξω στην κοινωνία. Βέβαια όσο θα προχωράει ο εκφασισμός της καθημερινότητας, αν το κράτος ξεμπερδέψει με όσους το ανταγωνίζονται έμπρακτα, θα προχωρήσει

¹⁴ Η πρόσφατη εξέγερση στην Οαχάκα, όπου η πόλη βρισκόταν επί μήνες στα χέρια των εξεγερμένων, ξεκίνησε από την απεργία των δασκάλων οι οποίοι ξέφυγαν με την πρώτη ευκαιρία από τα όποια συντεχνιακά τους αιτήματα και ξεσήκωσαν όλα τα καταπιεζόμενα κοινωνικά κομμάτια. Αξιοσημείωτο είναι ότι ακόμα και στο Μεξικό χιλιάδες εξεγερμένοι από διάφορες κοινωνικές ομάδες απέκρουσαν την εισβολή του στρατού στο Πανεπιστήμιο της πόλης όπου στεγαζόταν και ο ραδιοσταθμός τους. Όταν το άσυλο γίνεται κοινωνική υπόθεση...

¹⁵ Πάντα μιλάμε για τα αριστερά φοιτητικά, τα κοινοβουλευτικά και τα εξωκοινοβουλευτικά κόμματα που αποτελούν αυτό το αξιοπερίεργο κράμα λενινισμού/σταλινισμού και ροζ αριστερισμού. Δεν αναφερόμαστε επ' ουδενί στους μεμονωμένους/οργανωμένους αριστερούς που κινούνται με πρίσμα την κοινωνική επανάσταση έστω και μέσα από την μαρξιστική προοπτική.

αναμφίβολα σε τέτοιες κινήσεις, όμως τότε μιλάμε για μια άλλη κοινωνική πραγματικότητα. Όσο είναι εμφανής η υποτακτικότητα της «επίσημης», και μη, αριστεράς στα κρατικά κελεύσματα τόσο αυτή δεν θα προχωράει σε ιλλεγγαλιστικές¹⁶ πρακτικές (με την γενικότερη έννοια της υπονόμησης του υπάρχοντος συστήματος) ούτε θα έχει την πρόθεση να προάγει μια ανταγωνιστική στην υπάρχουσα κοινωνική οργάνωση. Δεν θα εκμεταλλεύεται επομένως τέτοιες «παραχωρήσεις» ώστε να τις αντιστρέφει σε απειλές. Ας μην απορεί κανείς γιατί καμιά αριστερή παράταξη δεν αφιέρωσε πάνω από δύο αράδες για το άσυλο με αφορμή τις δεκάδες αναλύσεις για τον πρόσφατο «νόμο-πλαίσιο». Για την αριστερά άσυλο είναι το παράσημο του «αγωνιστικού της παρελθόντος», οι εθιμοτυπικές παρελάσεις της 17 Νοέμβρη, το αγωνιστικό προσωπείο στο γερασμένο σώμα της.

¹⁶ Έλεγε ο Μαρξ: «Ένα επαναστατικό κίνημα ή θα είναι ιλλεγγαλιστικό ή δεν θα είναι τίποτα». Καλύτερα να μην πάμε στον Μπακούνιν...

Το «από τα κάτω» άσυλο

Και ποιοι είναι τελικά αυτοί που χρησιμοποιούν το άσυλο; Αυτοί που έχουν ξεσηκώσει υπουργούς και δικαστές, αγανακτισμένους πολίτες και κομμένες κεφαλές, θεούς και δαίμονες εναντίον του; Είναι η εκπαιδευτική διαδικασία που μας μετατρέπει σε ελεύθερους ανθρώπους έτοιμους να αποκαθλώσουμε τους εξουσιαστές μας; Μήπως η επαναστατική αγωγή της κουβεντούλας στα κομματικά τραπέζακια; Όχι. Είναι οι αναρχικοί που το έχουν μετατρέψει σε ζωτικό τους χώρο από τις συνελεύσεις μέχρι τις εκδηλώσεις τους και το έχουν φορτίσει ιστορικά με τις καταλήψεις και τις συγκρούσεις με την αστυνομία. Είναι η άγρια νεολαία που τα χώνει στα ΜΑΤ και στις κλούβες γιατί προτιμά την έκσταση του να ξεφτιλίζει τον μύθο της παντοδύναμης καταστολής από το άθλιο πολιτικό κουβεντολόι στις ταβέρνες. Είναι και κάτι «περίεργοι» τύποι που οργανώνουν μόνοι τους την δημιουργικότητά τους με συναυλίες, πάρτυ, θεατρικά και άραγμα γιατί δεν χωράν στα σαββατόβραδα, στα τρέντι κλαμπάκια και στις πολύχρωμες σκόνες. Όλους αυτούς δεν τους δένει η πολιτική τους καθαρότητα αλλά η οργή απέναντι στην βαρβαρότητα της εξουσίας που την νοιώθουν στο πετσί τους, η υποκρισία των ΜΜΕ που τους φιμώνει, η ανάγκη να δραπέτεύσουν από την ασφυκτική καθημερινότητα, η αλληλεγγύη στους εκατοντάδες κυνηγημένους και φυλακισμένους των αγώνων τους. Και όλα αυτά προχωρούν και εξελίσσονται, από αυθόρμητα γίνονται οργανωμένα και συνειδητά και από την άλλη χτυπιούνται ολοένα και πιο λυσσασμένα, σπιλώνονται και δαιμονοποιούνται αλλά πάντα επανακάμπτουν...δεκαετίες τώρα. Είναι όλοι αυτοί που βρήκαν το άσυλο και του έδωσαν ζωή και υπόσταση, προϋπήρχαν και θα συνεχίζουν να υπάρχουν και χωρίς αυτό. Υπερασπιζόμενοι το άσυλο δεν υπερασπίζονται

ούτε τον δουλικό φοιτητικό συνδικαλισμό, ούτε την εκπαίδευση, ούτε τα «δημοκρατικά δικαιώματα», ούτε τους τοίχους και τα ντουβάρια. Υπερασπίζονται την ύπαρξή τους. Αλλά δεν κοντοστέκονται. Σε κάθε ευκαιρία επιτίθενται και προσπαθούν να κάνουν τον θύτη θύμα. Και αυτό ενοχλεί. Οι φοβισμένοι ενοχλούνται μήπως τους πάρει και αυτούς η μπάλα. Οι βολεμένοι κραυγάζουν υστερικά μην τυχόν και δυσареστήσουν τα αφεντικά τους. Και τέλος οι περιφερόμενοι πολιτευτές μας δασκαλεύουν να μην προκαλούμε γιατί πάλι είναι στην μέση οι υποκειμενικές συνθήκες. Και όλοι μαζί, εν χωρώ, κρίζουν: προβοκάτορες, γνωστοί-άγνωστοι, κουκουλοφόροι, μπαχαλάκηδες, φρικιά και περιθωριακοί. Η εξουσία δεν πολεμάει το άσυλο. Όλους αυτούς πολεμάει. Και ο πόλεμος της δεν θα σταματήσει μόνο σε αυτούς, αλλά θα φτάσει και στους κρυφώνες των φοβισμένων, και στα κεφαλόσκαλα των βολεμένων και στα άψυχα γραφεία των πολιτευτών.

Καταλήγουμε τελικά στο ότι το άσυλο δεν είναι απλά κοινωνικό θέμα, αλλά η λειτουργία του καθορίζεται από τις ομάδες που κυριαρχούν κάθε χρονική στιγμή μέσα σε αυτό. Από μόνο του είναι κάτι τελείως παθητικό και δεν παράγει κανένα αποτέλεσμα. Η απόπειρα να εξετάσουμε τα κακώς κείμενα στους χώρους του ασύλου είναι εξαιρετικά πολύπλοκη γιατί θα έχει αναγκαστικά να κάνει με μια συνολικότερη κριτική στην επαναστατική προοπτική και τη στόχευση κάθε μιας από τις ομάδες που δρουν μέσα στα πανεπιστήμια, οι οποίες λίγο-πολύ αναφέρθηκαν παραπάνω. Είναι όμως επιτακτική ανάγκη να αρχίσει να γίνεται, έστω επιφανειακά και σύντομα, με την φιλοδοξία να δώσουμε μια γενική εικόνα και στον «απ' έξω».

Είναι κομβικό το ερώτημα αν μας είναι χρήσιμη¹⁷ τελικά η ύπαρξη και η χρήση του ασύλου. Υπάρχει η λογική που το απορρίπτει ως βλαβερό. Θεωρεί ότι το άσυλο μας εγκλωβίζει σε μια «ευκολία», μια ψεύτικη ασφάλεια. Ότι δηλαδή η συστηματική του χρήση για συγκρουσιακούς σκοπούς¹⁸ καταλήγει να μας ιδρυματίζει, όπως περίπου τους φοιτητές που περιγράψαμε παραπάνω. Μια παθογενής κατάσταση που μπορεί να μας κάνει γραφικούς, εσωστρεφείς και ακίνδυνους. Όλα τα παραπάνω έχουν βάση καθώς η μεγάλη εξάρτηση από τα «προνόμια» του ασύλου δημιουργεί συγκεκριμένες εστίες δράσης (δηλαδή τους πανεπιστημιακούς χώρους) οι οποίες είναι εύκολα ελέγξιμες από την κρατική καταστολή. Αντίθετα η διασπορά των μετώπων σε διαφορετικά και μη προβλέψιμα σημεία της μητρόπολης είναι αναμφίβολα ότι καλύτερο και από άποψη τακτικής αλλά και από άποψη απεύθυνσης. Επιπλέον η επανάληψη μιας κατάστασης, εδώ της χρήσης του ασύλου κατά τις συγκρούσεις, αφομοιώνεται εύκολα από το θέαμα, ώστε να φαντάζει γραφική και να είναι εύκολα διαχειρίσιμη από τα ΜΜΕ. Και αυτός ο κίνδυνος αφορά κυρίως τις «συμβολικές» ενέργειες που σκοπό έχουν να φτάσουν στα αυτιά της κοινωνίας και να δώσουν ένα μήνυμα. Με αυτόν τον τρόπο οδηγούν στα αντίθετα αποτελέσματα. Όταν όμως η άποψη αυτή εκφράζεται αφοριστικά δεν παράγει κριτική για την ορθολογική και αποτελεσματικότερη χρήση του ασύλου αλλά μια στείρα άρνηση που το απορρίπτει συλλήβδην. Ταυτίζει έμμεσα το νομικό-φοιτητικό άσυλο που προωθεί την απομόνωση από την κοινωνία και την ενίσχυση του φαντασιακού ρόλου του φοιτητή ως κοινωνικού δεσμού με το «από τα κάτω» άσυλο που είναι προϊόν της συλλογικής αντικαθεστωτικής δράσης.

Εδώ περνάμε στην αντίληψη ότι αυτό που πρέπει να χτυπηθεί δεν είναι το άσυλο γενικά και αόριστα αλλά η σημασία που του δίνει η κυριαρχία. Αντίθετα το «από τα κάτω» άσυλο πρέπει να αναδειχθεί ως ένα χρήσιμο εργαλείο που αποτελεί ιστορικά μια κατάκτηση ενός ευρύτερου κινηματικού χώρου. Αυτό το άσυλο εξάλλου ανταγωνίζεται η κυριαρχία, ακριβώς γιατί και αυτό την ανταγωνίζεται.

Σαν εργαλείο όμως, έστω και στα δικά μας χέρια, δεν σημαίνει ότι πάντα χρησιμοποιείται αποτελεσματικά και δημιουργικά. Δεν γίνεται να αδιαφορούμε για τις επιπτώσεις και το αρνητικό κλίμα που δημιουργούν ορισμένες ενέργειες στις τάξεις των φοιτητών όταν αφήνονται στο έλεός τους. Γιατί έτσι μπαίνουμε στο παιχνίδι που θέλουν να μας βάλουν κράτος/πρυτανεία του διαχωρισμού σε φοιτητές και «εξωπανεπιστημιακά στοιχεία». Θεωρητικοποιούν την ανικανότητά τους να έχουν απεύθυνση όσοι θεωρούν τον φοιτητικό κόσμο ανάξιο λόγου και ανίκανο να ριζοσπαστικοποιηθεί και να συνδεθεί με τους κοινωνικούς αγώνες ξεπερνώντας το φαντασιακό κλουβί του. Δεν μπορεί να κάνουν χρήση ενός πανεπιστημιακού χώρου και να αδιαφορούν παντελώς για την ανάδειξη του λόγου τους στην εκεί κοινότητα, ζήτημα εύκολο μάλιστα λόγω της εκεί φυσικής τους παρουσίας. Κάνουν έτσι εύκολη την καλλιέργεια αντιδραστικών λογικών από τους γνωστούς κύκλους. Και αυτό έχει να κάνει με το γενικότερο ζήτημα της αυτοαναφορικότητας πολλών δράσεων που ενώ έχουν σκοπό να προκαλέσουν το ενδιαφέρον της κοινωνίας καταλήγουν να γίνουν για να γίνονται. Στην θέση των φοιτητών μπορεί να μπουν εργαζόμενοι, περαστικοί, κτλ. Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν έχει να κάνει με εκπώσεις στον λόγο και στις πράξεις για να γίνουμε αρεστοί αλλά με την αδυναμία – πολλές φορές αδιαφορία- του να τις προπαγανδίσουμε ώστε να είναι ολοκληρωμένες. Δεν σημαίνει, για παράδειγμα, ότι κάθε επίθεση σε παρακείμενες αστυνομικές δυνάμεις είναι μια πράξη που μιλάει από μόνη της, χωρίς να χρειάζεται «λεζάντα», χωρίς την διάδοση του «ποιος και γιατί». Και αντίθετα δε σημαίνει ότι για κάθε ζήτημα καταστολής ή επιβολής ελέγχου είναι αποτελεσματική απάντηση το γραφικό «καγκελάκι». Δεν πρέπει να αποφεύγουμε την κριτική των οποιωνδήποτε ενεργειών χάριν της προάσπισης του «χώρου» στην κατευθυνόμενη λάσπη. Δεν πρέπει να υποβιβάσουμε την παρουσία μας στους πανεπιστημιακούς χώρους σε υπερασπιστές της βίας επειδή το Κράτος έντεχνα μας πλασάρει το ιδεολόγημα της μη-βίας. Η χρήση βίαιων ή μη-βίαιων μέσων είναι τακτική επιλογή του ευρύτερου αντικαθεστωτικού χώρου, ούτε φετίχ, ούτε απάντηση στα επικοινωνιακά παιχνίδια του Κράτους και των ΜΜΕ. Και ταυτόχρονα αυτά τα μέσα στρέφονται αποκλειστικά κατά της οικονομικής-

---

¹⁷ Μιλάμε πλέον για το «κοινωνικό άσυλο». Δεν αναφερόμαστε με το πρώτο πληθυντικό ούτε αποκλειστικά σε φοιτητές ούτε αποκλειστικά στους εαυτούς μας αλλά σε αυτούς που, μαζί με εμάς, το χρησιμοποιούν όπως περιγράφηκε παραπάνω.

¹⁸ Εμείς θα συμπληρώναμε ότι το ίδιο ισχύει και για εκδηλώσεις και συναυλίες

πολιτικής εξουσίας ενώ ο λόγος μας επιδιώκει να τα απογυμνώσει από την κρατική προπαγάνδα τόσο στις πανεπιστημιακές κοινότητες όσο και στο ευρύτερο κοινωνικό σώμα. Τα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια προσπαθούν να αντιπαλέψουν τον ρόλο και τις αυταπάτες των φοιτητών-μελλοντικών μισθωτών σκλάβων και είναι λάθος να αφήνονται να υπερασπιστούν ενέργειες που τα ξεπερνούν τη στιγμή που δεν έχουν πάντα ούτε την δυναμική ούτε το πολιτικό ανάστημα για κάτι τέτοιο. Όχι από φόβο ή ρεφορμισμό, αλλά επειδή φυσιολογικά δεν αποτελούν παρά μια πρωτογενή πολιτική συγκρότηση (αλλά πολύ χρήσιμη και ζωτικής σημασίας) που ψάχνει τον δρόμο για την ελευθερία-δεν τον έχει περπατήσει. Αυτό άλλωστε είναι χρέος των εκάστοτε υποκειμένων. Είναι προβληματικό να αφήνεται τελικά να «μαζεύουν τα σπασμένα», όχι τόσο με την έννοια ότι υποσκάπτονται, αλλά συνήθως περιορίζονται σε έναν παθητικό-απολογητικό λόγο, ενώ η κάθε επαναστατική ενέργεια πρέπει να είναι επιθετική και ζωτική.

Όλα αυτά τα χρόνια και πέρα από τις αντιφάσεις μεταξύ των αναρχικών, ελευθεριακών και αυτόνομων μεταξύ τους αλλά και με την αριστερά, οι χώροι του ασύλου χρησιμοποιούνταν, αν και με διακυμάνσεις, απρόσκοπτα. Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, επανέρχεται εκβιαστικά το ενδεχόμενο της νομοθετικής αλλαγής του ασύλου από την μεριά του Κράτους. Πατάει όμως αυτήν την φορά σε μια μακρά περίοδο κρατικής και κομματικής προπαγάνδας, και κυρίως έρχεται σε μια περίοδο ριζικών κοινωνικών μετασχηματισμών. Μέσα σε αυτό το κλίμα δύο τάσεις διαφαίνονται από την μεριά της προάσπισης του ασύλου: αυτή της αριστεράς και αυτή του ευρύτερου αντικαθεστωτικού χώρου.

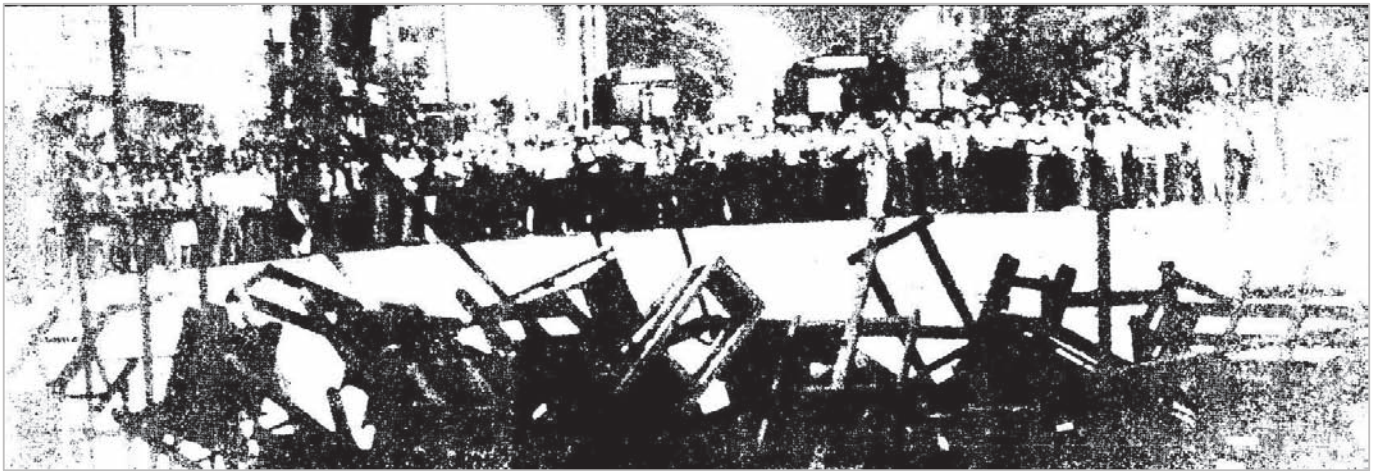
Η πρώτη μέσω των επίσημων φοιτητικών κομμάτων των ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, Δίκτυο και λοιπά αριστερά σχήματα θα προσπαθήσει να δημιουργήσει μια αιχμή γύρω από την αντίληψη ότι το νομοθέτημα του '82 είναι κατάκτηση του φοιτητικού κινήματος αποκλειστικά μέσα στις φοιτητικές συνελεύσεις ακολουθώντας την συνταγή που ακολούθησε για τον νόμο-πλαίσιο, την συνταγή δηλαδή που ακολουθεί πάντα.¹⁹

Δεν είναι διόλου απίθανη η προοπτική της συνδιαλλαγής με το Κράτος (ειδικά στην περίπτωση επικράτησης της ΠΚΣ) για μια νομική αναμόρφωση του ασύλου που να το περιορίζει στους φοιτητές και να κάνει τυπικό θέμα την διαδικασία εισόδου κατασταλακτικών δυνάμεων στα πανεπιστήμια. Είναι εξάλλου καλά μελετημένη η θέση της κυβέρνησης, προκειμένου να μην οξύνει τα κοινωνικά αντανάκλαστα, να παρουσιάζει το άσυλο ως θεσμό που νοσεί και όχι ως θεσμό προς κατάργηση. Δεν την ενδιαφέρει ο θεσμός αλλά η χρήση του.

Η δεύτερη τάση είναι πολύ πιθανό να πνιγεί μέσα στις αντιθέσεις της αν οι διαφορετικές αντιλήψεις που υπάρχουν για το άσυλο καταλήξουν να γίνουν οι εξής αφορισμοί: α) ότι το άσυλο είναι επιζήμιο και αν καταργηθεί θα γίνουν τα πράγματα πιο ρεαλιστικά β) ότι κανείς δεν θα τολμήσει να παραβιάσει το άσυλο γιατί θα μας βρουν μπροστά τους γ) ότι πρέπει να υπερασπιστούμε το άσυλο πάση θυσία.

¹⁹ Οι διαφορές μεταξύ τους εμφανίζονται ως προς τον λόγο και τις θεωρητικές αναλύσεις του Μαρξισμού-Λενινισμού αλλά οι τρόποι ανάδειξης ενός τέτοιου θέματος δεν διαφέρουν και πολύ. Η μόνη πρακτική διαφορά των άλλων είναι η χαλαρότερη δημιουργία «συμμαχιών» σε σχέση με την ΠΚΣ η οποία είναι εξολοκλήρου κατευθυνόμενη από τις κομματικές επιδιώξεις του ΚΚΕ.

Όλα ξεκινούν από λογικές αφετηρίες αλλά αντί να ακολουθήσουν την σύνθεση καταλήγουν σε υπερβολή. Όσον αφορά το πρώτο -εξαντλήθηκε και παραπάνω- είναι αυταπάτη να πιστεύουμε ότι το άσυλο ευθύνεται για τις όποιες αδυναμίες μας. Πρέπει να μάθουμε να το χρησιμοποιούμε εποικοδομητικά και όχι να το εξοβελίζουμε όταν εγκλωβιζόμαστε σε αυτό. Η ευθύνη είναι δικιά μας. Το δεύτερο ξεκινάει από την αρχή ότι με μια τέτοια δυναμική κρατήθηκε το άσυλο ως έχει, αλλά είναι τραγικό να πιστεύουμε πως μπορούμε να ανταγωνιστούμε με συνέπεια μια κατασταλτική μηχανή που με ένα νομικό μανδύα θα το καταλύει συστηματικά. Τότε μιλάμε για έναν μιλιταρισμό στις τάξεις μας που είναι άκαιρος και συνεπώς εκφυλιστικός. Πώς θα μπορέσουμε να ανταγωνιστούμε καθολικά την κρατική καταστολή όταν λείπει το μαζικό, όταν παραμελούμε να εντυπώσουμε μια τέτοια συνείδηση σε ευρύτερα στρώματα; Δεν είναι βέβαια αποδεκτή η αντίθετη όψη που προτείνει έναν ανευ όρων ενδοτισμό, μια άρρωστη κατάσταση που οδηγεί σε γενικόλογες πασιφιστικές θεωρήσεις της καθημερινότητας. Το διαβατήριο δηλαδή για την παραίτηση και την ενσωμάτωση. Πρέπει να κατανοήσουμε όμως πρώτα τις δυνατότητες μας σε κάθε χρονική στιγμή και να ορίσουμε σαφώς τα όρια της δράσης μας. Η ιδιοποίηση της βίας, που δεν οδηγεί απαραίτητα στον μιλιταρισμό, είναι πρακτική και όχι σπασμωδική αντίδραση που καταλήγει σε φετιχισμό. Η επαναστατική αυτοθυσία και

η λογική του «τράβα μπρος και μη σε μέλει» είναι αυτό ακριβώς που θέλει η εξουσία αλλά και μια αλλάθητη συνταγή κλεισίματος στο άσυλο, ελεγχόμενοι και απομονωμένοι. Άλλο το να εκτρέπεις και να ευνοείς την εκτροπή μιας, π.χ., φοιτητικής πορείας, το να επιζητείς την εκδίωξη των πραιτώρων έξω από τα πανεπιστήμια μετά από αυτήν και άλλο το να «τραβάς απ' τα μαλλιά» άνευρες καταστάσεις και να ανέχεσαι επετειακού τύπου κρυφτούλι κατά τη διάρκεια συναυλιών και εκδηλώσεων χωρίς σχέδιο ή/και απουσία λόγου. Το τελευταίο, ειδικά όταν λέγεται για να λέγεται, καταλήγει άλλο ένα φετίχ. Ας μην παραγνωρίσουμε την αξία του ασύλου. Στα χέρια ενός επαναστατικού κινήματος είναι ένα επιπλέον εργαλείο. Ούτε καν απαραίτητο. Ακόμα και η επίθεση σε αυτό δεν πρέπει να απομονωθεί και να γιγαντωθεί αλλά να συνδεθεί με την γενικότερη ένταση της καταστολής που δέχονται οι επαναστατικοί χώροι.

Τα τελευταία που ειπώθηκαν δεν αποτελούν συγκροτημένη ανάλυση, γιατί αυτό ξεκαθαρήσαμε πως δεν μπορεί να γίνει εδώ. Ρίχνει περισσότερο το βάρος στα αρνητικά και είναι βέβαιο πως αν δεν εκληφθούν ως απλές παρατηρήσεις θα δημιουργηθούν παρεξηγήσεις. Έτσι δεν ορίσαμε τι είναι επαναστατική βία, ούτε αφορίσαμε ενέργειες που δεν είναι μαζικές ή στηρίζονται στο αυθόρμητο. Σε καμία περίπτωση. Δεν φιλοδοξούμε να προτείνουμε έτοιμες λύσεις αλλά να αποτυπώσουμε την πραγματικότητα από την δική μας σκοπιά. Αυτό που θέλουμε να μείνει είναι πως αυτές οι διαφορετικές ματιές με τις οποίες ο αντικαθεστωτικός χώρος βλέπει το άσυλο επιβάλλεται να είναι αντικείμενο σύνθεσης, ακόμα και αμοιβαίας ανοχής. Όταν εκφράζονται ως «αλήθειες» οδηγούν στον σεχταρισμό και στην απομόνωση μεταξύ των διάφορων συνιστωσών τουλάχιστον όσον αφορά ένα τέτοιο, γενικότερο, ζήτημα. Εξάλλου καμιά από αυτές μόνη της δεν εκφράζει εξολοκλήρου την πραγματικότητα ή προτείνει κάποια αποτελεσματική λύση. Το μόνο σίγουρο είναι ότι μια αλλαγή στο νομοθετικό πλαίσιο του ασύλου θα φέρει και μια απροσδιόριστη αλλαγή στο γενικότερο σκηνικό, την οποία πρέπει έγκαιρα να είμαστε έτοιμοι να διαχειριστούμε και, εφόσον κρίνεται αναγκαίο, να της

αντιπαρατεθούμε. Και είναι επίσης σίγουρο ότι, καλώς ή κακώς, αυτό αγγίζει άμεσα τις δομές και τις πρακτικές ενός ευρύτερου αντικαθεστωτικού χώρου. Ο αριστερός συναισθηματισμός δεν μας είναι χρήσιμος. Αν δεν επιδιώξουμε άμεσα έναν ευρύ συντονισμό, μέσα και έξω από τα στεγανά μας, τα γεγονότα θα μας ξεπεράσουν με οδυνηρό τρόπο. Και μην ξεχνάμε όμως και το αντίστροφο: Πως όταν η εξουσία επιτίθεται και εσύ αποκρούεις, πρέπει να αντεπιτίθεται έχοντας προβλέψει το επόμενο της βήμα...

---

f i n

